

۴۰

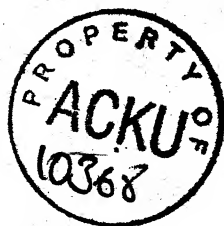
ختیخ بىار غونى اداره (كور)
Khatiz Organization for Rehabilitation (KOR)

ارمانونه پارهرونه

(د شعرونو دویمه ټولگه)

ویناوال: ډاکټر محمد یونس بارگامی

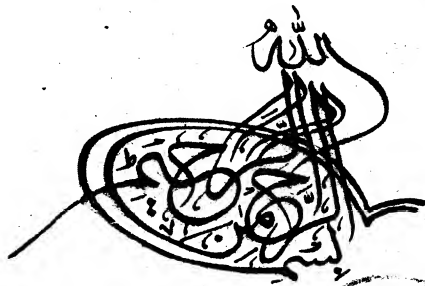
ختيځ بيا رغونې اداره (کور)
خپرونو خانګه، خپرنی لړۍ ۴۰

ارمانونه پر هرونه

(دويمه شعري ټولګه)

ډاکټر محمد يونس بارګامی

کتاب پېژندنه

کتاب نوم: شعرونه پېرهرونه
ویناوال: ډاکټر محمد یونس بارگامی
خپرونکی: ختیځ بیارغونې اداره (کور)
تایپ: نعمت الله رسولي او حفیظ الله تراب
دیزاین: م. فرید بزرګر، ن. رسولي
چاپ چاري: قدرت الله هېوادپال
د اډانې انځور: حسیب الله هېوادپال
چاپ لګښت: ویناوال
چاپنېټه: لړم ۱۳۸۱/نومبر ۲۰۰۲
چاپ شمېر: ۱۰۰۰ ټوکه
خپرنی لړ: ۴۰

© د چاپ ټول حقوق خوندي دي!

زموږ پته: GPO Box 607, Peshawar, Pakistan

E-mail: kor_bazger@hotmail.com

د ارتباط نورې پټې د کتاب په پای کې وګورئ!

دالی

کران او هیوادپال بناغلی
محمد طارق بزکرت ته چي د
لویديزي نړۍ د ټولو هوساینو پر خای
یې د خپل مظلوم ولس غبر د
"دعوت" په نرمینو پانو کې
هیوادوالو او نړیوالو ته رسولی دی.

یونس مروت او د ده دا شعرونه

د ډاکټر صاحب محمد فرید بزگر لورینه ده چې پر دې شعري مجموعې د څه لیکلو ویاړ مومم. گڼې زه یې خاوند، ښاغلی ډاکټر محمد یونس بېلوگامی، مخامخ نه پېژنم. خو د دې مجموعې په وسیله ورسره دومره آشنا شوم چې یو خوږمن او کرېدلی افغان دی. سپیڅلی وینښ ضمیر او روښانه ملي روحیه لري. د مهاجرت او جهاد سرې، تودې یې لېدلي او گاللي او د خپل وړان، ویجاړ وطن، افغانستان، دوستان او دښمنان یې ښه سم پېژندلي دي؛ د دوستانو په لیکه کې یې درېدلی او د دښمنانو په وړاندې یې د ملي مقاومت لاره غوره کړې او خپله کړې ده.

د ښاغلي بارگامی په دې مجموعه کې غزلې، آزاد او مقید نظمونه او یوه نیمه قطعه او څلوریزه لولو. د موضوع له پلوه یې د شاعرۍ صنفونه یو له بله دومره توپیر نه لري. درست سره زموږ د ملي دردونو او کړاوونو انځورونه دي. په وینا کې یې ځای په ځای د ظلم، استبداد، شرات او فساد په وړاندې د کرکې، احتجاج او مقاومت موجونه غورځنگونه وهي. تر دې چې رواني ملي غمیزي یې پر تغزل هم پوره سیوری کړي.

په لحظه لحظه وتلو نژدې کیږم
د هجران مرګوني کومي ته ورلو پېږم
لکه پانښه د خزان د ښاد په مخکې
د بهار په تازه ګۍ کې لار پېږم
د خوښۍ پر وخت مې ستونی ژړا نیسي
په غمجنو سترګو هم کله خېنېږم
دا نو بل جهان ته تله نه دي نو څه دي
چې د مینې له هیواده روان پېږم

د دې مجموعې په شعرونو کې شاعرانه خیال او فکر دواړه شته. خو شاعر یې صیقلولو ته پوره فرصت نه دی موندلی؛ په تېره بیا په نظمونو کې. دغه راز، یو نیم ځای ځنې د شعر بحر هم مات شوی او ورسره ورسره لږ کټي د بیان کمزوری هم لري چې که سترګې ورباندې پټې کړو نو ژبه یې روانه او ساده ده؛ د سترګو پټولو خبره مې ځکه وکړه چې ښاغلی

یونس مروت اساسا طبیب دی. شعر او ادب د دوی له پاره د تجربو دویم
ډگر دی. که ډېر لږ ریاضت یې په خپل دې دویم ډگر کې نور وکړ، نو باور
دی چې د لوړ معیار شاعري به وکولای شي. په پای کې یې د لنډ بحر یوه
غزله، چې په یوه زړه پاروونکي فوکلوريک آهنگ کې یې کښلې ده، د
خوند له پاره لولو.

ته یو گُل وې خندنی
زه یو شپون وم صحرائی
ته په ناز یې را لوی شوی
ما خو پروتوک بېگانی
ته له هر څه نه بېغمه
زه غم خور مه سبانی
ته سلام ته علیک نه کړې
زه دې کړمه له بونډی
ستا د مېنې شان وقار ته
زه به ځان کړم سپېلنی
ستا د نن قول هم هر دی
زما ییاد دی پرونی
چې ویل دې زما یار یې
نوی نه، یې ځنډنی
سریه ستا په مینه ورکړم
دا پسیمان دی رښتیانی

نور الحبيب نثار

۱۹۹۹/۱/۲۴

نوي کلی پېښور

(یادښت: دا د ښاغلي نثار صاحب سريزه د ډاکټر بارگامي په لومړۍ
ټولگه 'اوبنکې' د بڼو په سر لپاره کښل شوې، وه، چې دلته کټ مټ
راوړل شوه.)

د ښکلا د هست کونکي په سپڅلي نوم

د ښکلا د هست کونکي سپڅلي نوم

سیلاب د ظلم مې وطن لاهو کړې

چا مې افسر چا مې لښکر وشرلې

نړه به د کوم قاتل نه وینې غواړم

چا مې ارمان چا مې دلبر وشرلې

بارگامې

په کال ۱۹۹۹ کې موږ د ښاغلي ډاکټر محمد یونس بارگامې لومړۍ ټولگه "اوبښکې د ښو پر سر" چاپ کړه، خو په ډېر لږ وخت کې دغه کتاب په بازار کې ختم او غوښتنه یې ډېره وه، کله چې به ما ډاکټر صاحب بارگامې ولید، نو په توکو به مې ورته ویل، چې نه پوهېږم دومره ژر د کتاب د خلاصیدو علت به څه شی و، فکر کوم د کتاب ټیټه بیه او یا ممکن ښه ډیزاین، خو هغه به ویل دا یو هم نه بلکې اصلي موضوع په کې د شعرونو ښه والی وو. او ریښتینی لامل یې همدغه وو، چې ډاکټر بارگامې ذکر کړ. هغه ته مې وویل موږ غواړو چې دغه کتاب له سره چاپ کړو، که کومه زیاتونه، کمونه او اصلاح په کې کوي. هغه وویل چې زما څه نور شعرونه هم دي، کېدای شي د دې پر ځای هغه چاپ کړو. په پای کې دې نتیجه ته ورسېدو چې د هغه نوي شعرونه د "ارمانونه پرهرونه" په نوم چاپ کړو، خو ښه به وي چې د اوبښکې د ښو پر سر ټولگې یو څه برخه هم ورسره ورزیاته کړو، نو محترم ډاکټر صاحب په خپله لومړۍ ټولگه کې لازم اصلاحات وکړل او په دې ډول د هغه له دویمې مجموعې سره یو ځای چاپ کېږي. د دویمې مجموعې په څنډ چاپ کېدو ستر علت د ډاکټر بارگامې خورا بوختیا او زموږ څخه ډېر لږېوالی و، ځکه هغه د افغانستان دننه په یو مرکزي ولایت کې دنده درلوده او کور یې هم د باجوړ په تور کیمپ کې وو، نو سره لیدل را لیدل اسان کار نه وو، خو سره

له دغو ستونزو د خورا خوښۍ ځای دی چې د شعر مینه والو ته موږ د ډاکټر بارگامي دویمه مجموعه وړاندې کوو.

زه نه غواړم چې په دې ټولګه ځانګړي څه ولیکم، یوازې دلته د لومړنۍ ټولګې د خپرونکي سريزې یو څه برخه راځلم.

په افغانستان کې په ډیرو ساحو کې د پښتو د غلمي کتابونو او موادو کمښت، د ختیځ بیارغونې ادارې (کور) د رامنځ ته کېدلو بنسټیز لامل و. دې ادارې د خپل فعالیت له پیل (۱۹۹۱) څخه تر نن مینه والو ته په مختلفو ساحو کې خپرونې وړاندې کړي دي.

دا د دې ادارې لومړی ځل دی چې یوه بشپړه شعري ټولګه خپروي، ځکه چې زموږ په کړنلاره کې د ادبي شعرونو د خپرولو لپاره، چې د پښتو د چاپي کتابونو زیاتره برخه یې جوړه کړې ده، کوم ځانګړی ځای نشته، نو همدا علت و چې زما د ډیر خوږ دوست ډاکټر محمد یونس بارگامي دا ټولګه دومره وځنډیده، نوموړي تقریباً څلور کاله مخکې (۱۹۹۵) دا ټولګه د چاپ لپاره موږ ته راسپارلې وه، کله کله څوک وغواړي او که نه یو څه یې هڅوي چې اصول تر پښتو لاندې کړي، د دې شعرونو زیاته بنسټګر او د ډاکټر بارگامي زیاته حوصله او خورا ښه شخصیت چې لوی رب وړ کړی، د دې کتاب د چاپ اصلي هڅونکي عوامل و.

له قدرمن نورالحبيب نثار ته چې په ورین تندې یې د ښاغلي بارگامي لومړۍ شعري ټولګه څو ځله اصلاح او لارمې لارښوونې یې وکړې، کورودانی وایم.

له ډاکټر بارگامي څخه یوه نړۍ مننه چې دا ځل یې د کتاب د چاپ بار زموږ له اوږدو پورته کړ، همدا راز له گران حسیب الله څخه هم ډېره مننه چې د دویمې ټولګې د اډانې لپاره یې ښکلی انځور وکښ.

هبله ده چې د ښاغلي بارگامي دویمه شعري ټولګه د هغه د لومړۍ شعري ټولګې له غورچاڼ سره، د درنو لوستونکو خوښه شي، او زموږ د خپرونو په اړه موږ ته خپر نظر راواستوي.

خورا درنښت

ډاکټر محمد فرید بزګر

د ختیځ بیارغونې ادارې (کور) مشر

يو ټو خبرې

خو کړنښې چې تاسې يې لولئ، د شعر په معيارونو به برابر وي او که نه، خو زما د ذهن محصول دی. چې وخت پر وخت مې ليکلي و، ما يې د چاپ هېڅ پروگرام نه درلود او نه مې تر اوسه ځان شاعر بللی. خو د ستاژ په دوران کې ډاکټر صاحب بزگر ته زما کتابچه په لاس ورغله او د هغه پيرزوينه ده چې دا دی دويم کتاب هم چاپيږي که په دې مجموعه کې کومې خطاگانې وينی، نو هغه زما کمزوري وبولی او که څه ښېگڼې پکې وينی، هغه د ډاکټر صاحب د شفقت نتيجه وگڼی.

زه له ټولو هغو دوستانو څخه چې په مستقيم يا غير مستقيم ډول يې د دې مجموعې د خپرولو زمينه برابره کړې، د زړه له کومې مننه کوم، خو د ډاکټر صاحب د زيار او پيرزوينې مقام د مننې په رسمي ټکونو نه کموم.

په ډير درناوي

ډاکټر محمد يونس بارگامی

لومړۍ برخه

ارمانونه

په هرونه

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
درب په درگاه کې

چې پرواز د محبت په ورشو وکړم
 پاکه ربه ماته هسې خاڼک وزر را
 چې د کین اور کې رقیب سوځي لمبه شي
 ذوالجلاله ماته هسې رنگ دلبر را
 چې ورتگ يې ماته عين عبادت شي
 ای غفاره ماته داسې گشت گدو را
 چې د عمر تنده ماته کړې رازله
 ماته جام د هغه لوی حوض کوثر را
 چې بی زه په مینه تا یم شیدا کړی
 درېباني د هغه کور او هغه در را
 چې د صبر او د زغم يې کیسې کیږي
 ای خالقه ماته داسې وېر تهر را
 چې د غم چاره يې زه کړم په زړه لکه
 دوانتقامه ماته هسې شان خنجر را

(دا شعر دلته له لومړۍ مجموعې څخه راوړل شوی دی.)

دعا

تصور مې عبادت کړې زما ربه
 هر خوځښت مې اطاعت کړې زما ربه
 چې سبا پرې تر ابدې عذابېرم
 نن مې برخه ندامت کړې زما ربه
 خوب خوراک مې عېث مه کړې لویه خدايه
 دغه هر څه سخاوت کړې زما ربه
 ستا دشمن زما دشمن کړې ذواتقامه
 دشمنان مې خجالت کړې زما ربه
 ما د نفس له بنده گي نه په امان کړې
 ما لایق د سعادت کړې زما ربه
 چې سړیتې نه کړم د جبر مخکې خدايه
 را په برخه بغاوت کړې زما ربه
 د طاعت او عبادت ژوندون چې غواړم
 هم مې مرگ د شهادت کړې زما ربه

(دا شعر دلته له لومړۍ مجموعې څخه راوړل شوی دی.)

د موسکا اثر

په لاسونو د گناه کې هټکړې وشرنگېدې
 په زړه کې مې د مینې ولولې وشرنگېدې
 تورتم په خوړېدو وژړغونسی مانبامی و
 ناخاپه یې د مخ بلې لمبې وشرنگېدې
 ما ویل په دې توبه به زه ویده شم تر اخره
 مطربه ستا په غږ کې ترانې وشرنگېدې
 ما پټ که خو پټ نشو اسويلي تر ستوني راغله
 په پار نیولو شونډو مې گیلې وشرنگېدې
 سازونه او شرنگا خوتا حرام گڼل زاهد
 دا ولې دې په لاسو کې تسبیح وشرنگېدې
 ساقی په میخانه کې گډیده، ملا محراب کې
 غوږ غوږ شئ استاذانو منارې وشرنگېدې
 د یونس په دې مستی کې د همدې موسکا اثر دی.
 دا ځکه یې د عقل میخانې وشرنگېدې

۱۹۹۹/۶/۲۲

تماشه

سپوږمې د غره څو کي ته ورسېده
 سېند يې لا مفسې په پښو کي تاوېد
 د حسن مخکې زور سر تېت نيولې
 سجده کوي د ښکلو گانو په در
 دا ننداره د زور او حسن د جنګ
 خالق د دواړو تماشه کوله

ارمان

چې خندا د تورو سترگو
 د ماضي يو ښکلي خوب و
 اوس په وېشه نه ښکارېږي
 نه د زړه درد ارامېږي
 دا خندا کړم ځنګه هېره
 چې يوه خوله وه
 خواتر يې لا تر اوسه
 زما په ذهن ښکاره کېږي
 بس ارمان مې د زرگي شو
 چې په وېشه راڅرگند شي
 زما د ښکلي خوب تعبيره
 سر مې سپين شونه هېر نه شوې

د عشق لار

ای زړه چې مې ————— ن ش وې

اوس گیلې مې ————— کوه

داغونه ————— و م نه او

د رب شکر ————— کوه

چې دې ونه ————— نل

زما د عقل فلسفې فکرونه

ته یې روان د عشق په لاره باندې

س ————— خړې بیدیاوې او سیندونه

ټول کره قبول په پټو سترگو باندې

همدا ده د عشق غوښتنه ————— نه

د اوبښكو قطارونه

د زړه پردو کې مې ته پته نه شوې
شوخي دې وکړه را ښکاره شولې
زه اموخته په شوگیرونو شومه
ته مې د نیمې شپې ناره شوې

ورځ کې مې دوه سترگې څلور وې تا ته
د شپې په ستورو قسمتونه گورم
کله لاس جگ کړم د خالق دربار ته
کله د ځمکې زیارتونه گورم

د بنایست رب ته عریضه کومه
د زړه په سر ورته داغونه شمارم
د خپل لاندې گره پوان په دښته باندې
د گونگو اوبښكو قطارونه شمارم

بیا مې سلگیو ته کمین نیسې
د ځیگر وینې د خولگۍ په شونډو
غم طوفاني څپې څپې راغی
د مینې اوبښکې د ککو په څنډو

په هره اوبښکه کې مې ستا تصویر دی
ستا د یادونو یو کاروان جوړوم
چې هره ساه مې ستا سندره وایي
ستا له نامه نه یو ارمان جوړوم

د دار تر څوکې په خندا ورځمه
ستا د پستو سترگو موسکا غواړمه
د ژوند دې تپ تیاره ماښام ته مې
ستا د رخسار مسته رڼا غواړمه.

دغه گلونه مې د زړه ترجمان
لکه رویبار مې کینولی پر لار
خیر که یې زه پر ژبه نه پوهېږم
د گل په ژبه خو پوهېږي مې یار

دغه د مینې پټ پټانی گلې
ماته سودا د دین دنیا ښکاري
ښکاري چې دواړه مې بایللي پر تا
دا قرینه ستا د خندا ښکاري

که مې د زړه نه څاڅکي څاڅکي وینې
ستا په قدم باندې توی شوي نه وي
بیا مې د مینې دروغ ژن وگڼه
که مې په دار سلگی وهلي نه وي

غزل

ما د گل په شونډو شونډې رنگولې
چې د خپل نازک زړگي په وينو رنگ شوم

د قسمت د فيصلو نه خبر نه وم
چې د نور په سيند غوږه شومه بدرنگ شوم

ما اودس کاوه چې پاک شم له گناه نه
گناهگار شوم د گناه په تهمت رنگ شوم

اوس به گرځم په دې ځمکه په فکرونو د اسمان کې
چې د ځمکې د مخلوق د غيبتونو ځنې تنگ شوم

د ژوند لازمي شوه را لنډه په پنځلس قدمونه
په زيرې مازيگري کې د غمجنه رباب ترنگ شوم

د احساس نيلى اسمان کې د هلال غونډې څلېږي
چې مړوند يې که راپوته زه د هغه بنگړو شرنګ شوم

زه يونس چې سردرو ته مسافر شومه د ستورو
په تن مې په زړه ژوندی شوم لکه وينه په غورځنگ شوم

انتظار

اغوستی می دی عشق ته یو زور شان سپین کلن
 یادوم زاره یادونه د هغه زور چمن
 دا دزی د ور بل نه گذارونه د تور سترگو
 یادوی راته جنګونه پخوانی د دې وطن
 که د عشق په رنځ کې مړ شوم جنازه مې پورته نه کړې
 ما کړی نښخ په دې مورچل کې چې همدا مې شي مدفن
 د لیلامندی رامندی پټېده ښکاره کېده یې
 منظره یې بس د ښکار ده د موسیود خن
 زما ژوند لکه نرګس دی یوه ورځ وي
 خوتازه مې دی دا گل وي دغه ښکلې د سوسن
 د یونس د هر نظر په هر بوتار کې دې غونه
 چې لار څاري تر ماتېامه تش په تمه د دیدن

ارمان

چا مې جانان چا مې دلبر وژلی
 چا مې د مینې مازیگر وژلی
 چا سترگه ورو د نظر په غشو
 هغه زما د ژوند نظر وژلی

رنګ د قاتل درنه وختونو وړک که
 چا مې اذان چا مې منبر وژلی
 نوم د تسلیم چې بې له شرمه نه اخیست
 چا مې زرګې چا مې لوړ سر وژلی

سیلاب د ظلم مې وطن لاهو کړ
 چا مې افسر چا مې لښکر وژلی
 زه به د کوم قاتل نه وینې غواړم
 چا مې ارمان چا مې دلبر وژلی

د ماښام ستوري

دا ستوري چې پرېږي
 په غمجن ماښام څلېږي
 خو چې دا وي په اسمان کې
 او خوځېږي مې سينه کې
 د ارمانه ډک زخمي زړه
 ستا تصوير به مې هېر نه شي
 ورځ مې تا ته شپه مې ده ته
 ده بېلې زما ياره
 تا د ورځې د جنوبه تر شماله
 دا د شپې د غره په څوکه
 په څلورو سترگو څارم
 ستا تصوير به مې هېر نه شي
 خلک ټول د صبا ستوري
 تل ستايي په وينا گانو
 شاعرانو اديبانو
 د نظر هنر مردانو
 او مينو عاشقانو
 خو زه ستايم ماښام ستوري
 ستا تصوير به مې هېر نه شي
 چې غمجن مازيگري شي
 او نکريزې راخوږې شي
 د دې لوړو غرو په څوکو
 زه هم وځم بيدياته
 د ديدن په تمه تمه
 ته رانشې او ماښام شي
 دغه ستوري ستا تصوير شي
 ستا تصوير به مې هېر نه شي

شون پکتیکا - ۲۰۰۱/۱/۶

يو كال دې د بيلتون وشو لا هغسې څلېرې
 زما د زړه په دښته لا هغسې راوړېرې
 د زړه په كنارو كې مې تا داسې ځای نيولی
 چې هېڅوك به كې نه پرېږدې تنها به كې اوسېږې
 خدای دې ترې نه تیر شي كني لویه شان گناه ده
 ماښام چې جماعت پرېږدم ستا خندا راته یادېږي
 د زړه په تارخانو كې مې ستا نوم دی ښكلي گل
 په پرځه د خيالونو كې مې ته را زرغونېږې
 چې لاس دې وراکړی - رېږدلي ځما یاد شي
 دا ښكلي ښكلي ستوري هم دا ستا په شان رېږي
 هېر كړی بارگامي ځان او جهان دی ستا په مینه
 دا ته د نړۍ جز نه يې كه څنگه نه هېرېږي

۲۰۰۰/۱۰/۱۶

د جومات د منارې پر سر مې ولید
 هغه ستوری چې مې نښه د جانان و
 د قدرت د رنگینو جوړ تصویر و
 بل مثال یې د چا د مینې په اسمان و
 راته یاد یې تیر وختونه نن ماښام کړه
 د پکتیا په غېږ کې رنگ د نورستان و
 خلبده به بلېده به سوځېده به
 دا زما له ارمانونو یو ارمان و
 د غمونو قافلې یې راشیوه کړې
 دا د سترو اسلوبو جوړ کاروان و
 ای زما د عشق رېښه ورته وایه
 ستا په یاد د یونس اوس هم لوند گریوان و

اشنا خبر يې كه نه

بنكلسى كابل د شنو كوتـــرو خـــالي
 اور اخيســـتلى دى لوگـــسى تـــرې خـــښي
 كوتـــرې دلسې دلسې
 تـــرې روانـــيږي د خيـــبر پـــه لاره
 شـــوي مســـافري د و طـــن كوتـــري

مات تصویر

یاره خبر شوی که نه
پرون ناوخته

د شپې او ورځ په پیوند
سپوږمۍ راغلې وه د سیند غاړې ته
او د اوبو په شنه هنداره کې یې
د خپل بنایسته مخ ننداره کوله
خو باد په خپلو نرمو گوتو
دا شنه هنداره خوځوله ورته
سپوږمۍ خپل مات تصویر ولید
او په ژړا ستنه شوه
ستورو په برق وځنډل

د سوال لاسونه

څه عجيب مينه د وطن يې ده روزلې زړه کې
 د گل پر ځای باروت راغلي د دلدار لمن ته
 د ورور په ويسنه شاباسی د دښمنانو اخلي
 د طمعې سترگې يې نيولي د بادار لمن ته
 ځوان ځوان کابل شو ځوانيمرگ د اقتدار د هوس
 د وخت خزان په سپکه گوري د بهار لمن ته
 عظمت د خاورې څو ډاکوانو سرخیلاتو لوټ که
 ملي غرور يې ور ډالۍ کې د اغيار لمن ته
 زمونږه پاکو ځوانو هيلو ټول وطن پرېښوده
 د لږ قرار په اميد لارې د فرار لمن ته
 گانه د پېغلو شوه کچکول د قلندر د لاسو
 د سوال لاسونه غزیدلي د هر ښار لمن ته
 د بارگامې د وطن خلکو زور مونه رسي نور
 راځئ چې غبرگ لاسونه جگ کړو د قهار لمن ته
 گردېز، ۲۹/چونگاښ/۱۳۷۹

بي ويسي

زه به په ماتو او په شلو لاسو
 زه به په مرو او ناتوانه گوتو
 ستا په وړيل کې گلان څنگه تومېم
 ته به وړيل زما د مينې گل ته څه وينسي

قطعه

دغه ښکلا دې مبارک شه تا ته رب درکړې
 خور موږ سر خپلې ښکلا ته داسې مه ټیږه
 موږ پښتانه سر ورکوو خو غړی جکه ساتو
 په مراو سترگو مو غیرت او پښتو مه نښتوه

لمر د مازيگر شوم د اسمان په غېږ کې پرېوتم
 پرڅه د سهرشوم د جانان په غېږ کې پرېوتم
 نه راځي زما په ارمانونو کې سانه راځي
 هيله خوانيمرکه د ارمان په غېږ کې پرېوتم
 هجر د جانان کې نن د وصل واويلا کوم
 توی شومه راتوی شوم د گربوان په غېږ کې پرېوتم

امتحان

په دې لوړو لوړو غرو کې، د دې لویو ګټو منځ کې
 دا ګلونه چا کرلي چې دا اوس ټولې غوټې دي
 د قدرت رنگین لاسونو ورته رنگ او شریک ورکړی
 امتحان ته یې راوستي دا زمونږه تورې ککۍ دي
 اسويلي را ته ونکړې چې وربل به دې لمبه شي
 ستا د یوه غړند نظره زمونږ زړونه سرې لمبې دي
 هم بڼایست شته هم شل شته د خمار پریماني ده
 خو افسوس چې ډېرې تېې د وفا پرې نښانې دي

بې وزلي

داغ مې د لمنې شوې اوس څه وکړم
 سترگې مې خوږمنې شوې اوس څه وکړم
 لار د مينې راز شو ډنډوره د قام
 کار مې لاس ترزنې شو اوس څه وکړم

کاش چې مې د مينې غم په پټه خوله خوړلی وی
 اوس خو په خبر گاونډ او کلی شو اوس څه وکړم
 نه راځي توبه مې خولې ته ځم که جهنم ته پرې
 ټول مونځ او روژې د گناه ځلی شو اوس څه وکړم

شیخه لرې، لرې رانه گرځه وعظ مه کوه
 زړه مې د خالق په لاس داغلی شو اوس څه وکړم
 ما خو حقیقت د مينې نه ښوده دروغجنو ته
 څنگه دروغجن تا ته منلی شو اوس څه وکړم

پرېږده چې یونس یې منتظر د قدمونو وي
 راغلي قافلي بارگامی غلی شو اوس څه وکړم

لوظ

دا بولوظ د پښتون دی
 چې به هر له مانه نه شي
 ای د نورو د درې خوبه
 ای د حورو د باغ گلله
 ای د غورو د لمن زرکې
 ای د مسو ترگو اوښکې
 ته به څنگه له ما هر شي
 ای ز م د زړه قاتله
 ییادوم به دې په زړه کې
 نازوم به دې سینه کې
 خو چې ژوند وي او جهان وي
 خو چې ستوری د ماښام وي
 برگمتهال - ۱۹۹۹/۴/۳۰

زخم

هغه زخم چې تا جوړ که
 په قدم قدم راتلو کې
 زما زړه دې زمولولى
 د بڼايسته پښو په تلو کې
 اوس هم سور دی وينې وينې
 راشه بڼکلی که يې وينې
 باران وشو لا تازه شو
 د نرگس په داغ مينې
 د غاټول غوندي داغمن شو
 ستا د يو موسکي نظره
 خړيکي خړيکي ټول بدن شو
 ستا د سترگو له خنجره
 چې بانه دې پرې ورښخ کړه
 ټول دردونه يې خواږه شو
 چې موسکي ليمه دې پټ کړه
 ما ويل ټول زړونه ساړه شو
 خو ناخاپه ژمی راغی
 تور داغونه واورو سپين کړه
 د بلو په څوکو خلک
 د غره گل په خان مين کړه
 دا زما د زړگي داغ دی
 چې تر اوسه سور ښکارېږي
 لاهفسې تر تازه دی
 اوس ترې هم وينې خڅېږي
 د دې تورو غرو په منځ کې
 پيدا شوې څنگ لولۍ وه
 د دې لويو ترو منځ کې

بندی شوی شایه‌ری و د

زه د کومو بیابانونو

نصیبونو هواگیر کړه

زنداني یې د قسمت کړم

اوس به خورم دا عذابونه

داسې زخم یې په زړه کې

د بنو په خنجر جوړ که

چې لوگی ترینه اوس خېژي

اور په ځمکه قمر جوړ که

چې مې زخم د زړه گوتې

خوله نژدې کړه رغېدو ته

بیا پرې بل گوزار هم وکړه

شي مجبوره خنډېدو ته

دا خو زخم دی پره‌ار دی

خو د چا د غاړې هار دی

هره څریکه یې خوږه ده

هره جغه یې شرنگهار دی

پرېږده پرېږده چې بهیږي

سرې سرې وینې له دې زخمه

د لنډې دریاب په غاړه

د سپوږمۍ پېغلې د رحمه

دا یې رحم دی که ظلم

ما ته دواړه یو شان ښکاري

چې د ورځې سپینه اوگی شي

د شپې ستوری آسمان ښکاري

ځکه زه د ورځې ځمکه

د شپې غرونه آسمانونه

لتومه خپله ورکه

هم په کلي بیابانونه

تصویر

ما په خټکه د خپل خیال کې
 په مینه مې د یادونو
 رسم کړی منځتا تصویر دی
 د زرګي په سرو سرووینو
 دا تصویر چې نه وړانځېږي
 نه خړ کېږي نه ورکېږي
 خوارمان چې دا ګونګۍ دی
 زما په ژبه نه پوهېږي
 او چې زه ورته هر څومره
 منځتونه زاري وکړم
 دا تصویر نه ژوندی کېږي
 نه غږېږي نه خوځېږي
 ما چې کله جوړولم
 رنگ مې نه وپه قلم کې
 د هنر ګوتې مې مېرې وې
 د زرګۍ مې مراندې مې پرې وې
 ناخنجر بڼه مې زړه کې
 ناڅاپې ګوزار دې وکړم
 وینې وینې مې زرګۍ شو
 د هنر ګوتې ژوندی شوې
 په دې خپل ورو ګوتو

د دې خپل زېږگي پسه ويــــنو
 ستا تصوير مې زړه کې جوړ کړ
 اوس يې څوک شي وړانولۍ
 دا تصوير اول پټکـــه و
 ستا موسکا گلابي رنگ کړ
 پسه اول کې خو گونگۍ و
 ستا خندا د رباب ترنگ کړ
 راشه اوس که ورته گوري
 داسې ښکلۍ چاليدلۍ
 د هنر او مينې جوړ دی
 داسې ښکاري لکه ستوری
 خو ارمان چې دا گونگۍ دی
 نه خندا کړي نه خوځيږي
 نه پسه او ښکـــودا وړانـــيږي
 نه توبه بـــاندې هـــيريږي
 خو که ته يو ځل موسکۍ شوې دا خنديږي
 ستا په نوم به مې تر عمره دا گليږي

۱۹۹۹/۳/۸

ارزو

راشه د زړه پرهار مې وگنده په هغه موسکا
 په هغه تار د خوږ نظر په هغه ښکلې خندا
 هغه پرهار چې د ښو په غشو تا جوړ کړی
 ترم ټکور د نظر ورکړه وېره مه کړه له چا
 منم چې دا د پښتو ملک دی دلته ډېره گرانه
 د پټ ساتل د خان ساتل دي او د خپلې حیا
 خو دا پرهار بې له خواږه نظره نه رغیږي
 اوښکې د سوال مې دي نیولي په ښو کې اشنا
 وفا هم بل د پښتو نوم دی دا پښتو خو وکړه
 خیر دی که ما درسره ټول عمر کوله جفا
 راځه راځه د رقیبانو هېڅ پروا مه کوه
 ننګیالی بېرته قدم نه ږدي نه ستیږي په شا
 ښکلې د زړه زخم مې ښکل کړه په دا ښکلو شونډو
 یونس به بیا توبه وباسي گرځوي به قبا

حاوري به بي سر سي وي به دک له ايسدونو
 يو به بي زرکي شي هديره د ارمانونو
 دا جذب به بي سرد شي گرمه وينه به شي يخه
 زد به اوبسکه شمه ورکه د غمجنو گريوانونو
 لاس به يو پني به يو وي زه به هم يو
 دا چمن به تر تازد وي بورا به کرخي به کلونو
 ورځ به تېره. جمعه تېره کال به هم شي
 بيا به زما بېلتون شماريږي به کلونو
 د کناد پتي به غاړه به روان يو
 يو به پروت بي له يارانو. بنديوان د عذابونو
 د حساب ملايکي به راته شمېرې نعمتونه
 زد به ورکړه حساب مي د نيمگرو ارمانونو
 په يو کال دوه کي به ورک شم لکه نوم د ليمو هېرو
 نور به نه يادوي نوم بي به محفل به محفلونو
 خو قسم دي ستا په رب وي ستا په حسن نازيني
 چې ما ياد کرد که راتلي بي چرته روسته بيا به يلونو

لوگسي لوگسي دي کړمه اور دي نه کړم
 بيدار پسه هغه مين شور دي نکړم
 زخمي زخمي کړمه خنجر د بنو
 خو په پستو کتو کتو شور دي نکړم
 ژبي او زړه ترمنځ مزل ستري کړم
 ميلمه د خپل زرکي په کور دي نکړم
 بدنم دي کړمه په بدناميه دنيا
 بنکلي د عشق په رنگين تور دي نکړم
 زه شوم پروني. لوپته د پښتو
 په خپلو تورو زلفو خو شور دي نکړم
 برق دي د ميني لکه تندر تير شو
 لمبه دي کړمه سوي سکور دي نکړم

هیله مې پېغلوټي ځوانیمرگه شوه
 ږدم یې د شهیدو ارمانو تر څنگ
 غوږ کې مې شرنگا ستا د بنگړو شوله
 اورم یې د سترو ترانو تر څنگ
 گونځې د ساقی ټنډه مې ولوسته
 باسمنه توبې د میخانو تر څنگ
 شین به یې کړي قبر د یونس اوبښکې
 ژاري یې د شناختو پخوانو تر څنگ

غزل

رنگ دې په وينو کړم خو يار دې نکړم
 د خپلې هسکې غاړې هار دې نکړم
 کړم دې يې هوشه په يو شرپ د وړيل
 په شرايې سترگو خمار دې نکړم
 داليونتوب مينتوب څه ته وايي
 لکه منصور په سر د دار دې نکړم

خان مې در وبانه قبول دې نکړ
 د ژوند د کار خنې وزگار دې نکړم
 ستا د وفا په تمه اوسم دلته
 کلونه تېر شو وفادار دې نکړم
 زلفې شوي ماته زلونې هتکړې
 بندي دې کړمه خوش رنگار دې نکړم

ژونده تياره شه روند په تېو کړم
 که له خپل خوږ وطن نه خار دې نکړم

ژوند

د ژوند نیلې به نسور پسه میندو نیسو
 د سوال لمن د عرش پسه ځیندو نیسو
 د زړه فرباد سینه کې بند ساتو تل
 ستوني کې بند ارمان به شونډو ونسو

ژوند مې راټول کړ د مرگ لـه ځـندو
 رزق مې خورمـه پـه مـندو مندو
 شومه مې بې خوډه خکه ځندېم
 دک جام مې تش کړ په وچو شونډو

ژوند تېرومـه د مرگ پـه ځـندو
 ځاندم بې دوډه په وچو شونډو
 جانانـه لارې ځان دې فنا کړو
 زه دې کـرم سـتری پـه مـندو مندو

خدايه ولي دومرد لور شوم چي مي سر له ديوال تير شو
 ناليدلي مخ مي وليد زرد بي حكه ليوال تير شو
 دا ليدد د زرد مرض و اوس کړېږمه رنخېرم
 د ماضي په سپرېد دېسته د رڼا سهار حال تير شو
 په شعاع د لمړين مخ دې ستور تليز راته خپري
 د گل بوټو پانې گل شوي چي پرې ستا زرښ شال تير شو
 ستا جبين چي وريخو ويو زما اوښکې طوفاني شوي
 که د حسن په کعبه دي د بياسته زلفو حال تير شو
 راځه دود خبرې وکړه صدقه دي شم له کبره
 زما نيم عمر جانانه ستا خدای ته به سوال تير شو
 بدن ستا دی رد خوږېږي له زرکي مي ويني خاڅي
 به شېل احساس مي بيا ستا د نازک حسن خيال تير شو
 بس دی بس دی ماشوم زرد به مي ويده په الاهو کرم
 د جواني په مست محفل کي د غمجن رباب قال تير شو

خوب وينم عالمه كه يې څوك راكړي مانا

پروت يم د قصاب په دگولچك او زولانه
خوب وينم عالمه كې يې څوك راكړي مانا

خوب وينم چې اور دى سرولمبو مو ټول وطن وسو
چينې د بلبلو تر اسمانه ځي چمن وسو

كور په كور غوغاده واويلا ده او غمونه دي
اور كې د باروتو د دې خواور اولس بدن وسو

چغې او فرياد مې شوه د قوم ترانه
خوب وينم عالمه كې يې څوك راكړي مانا

خوب وينم چې لور د لوى افغان درويزه گره ده
سوال ته ده ولاړه يوه بې كوره مهاجره ده

هغه پښتنه چې لمري يې مخ پسې روند شوې و
گرځي په كوڅو د خپله بخته مروره ده

هغه پښتنه اوس د پېغور شوه نشانه
خوب وينم عالمه كې يې څوك راكړي مانا

خوب وينم چې وينې دې قتلونه دي مرگونه دي
كور د لوى افغان كې تاړاكونه دي جنگونه دي

خوا او شا بهار دى خوشحالى او رڼا گانې دي
يوازې په وطن زما خزان دى ماتمونه دي

ځکه چې د قام شوه رهبري جاهلانه
خوب وينم عالمه کې يې څوک راکړي مانا

خوب وينم خلکو هديره د شهيدانو کې
جگ دي بيرغونه انتقام ته نڅاگانو کې

کونډې فريادونه کړي د خپل شهيد ارمان غواړي
غرقه د ظالمه ده د يتيم په ژړاگانو کې

دغه مې شعار دی بدلوو به زمانه
خوب وينم عالمه کې يې څوک راکړي مانا

خوب وينم وينې د شهيد د سيند په رنگ راغلې
هیلو د هوس مری نیولې ده په جنگ راغلې

نورې دي ټوپکۍ دي په سر يې کفنونه دي
خاورې د قبرونو د غازيانو بيا په ننگ راغلې

غرق يې غداران کړه ترې شوه جوړه افسانه
خوب وينم عالمه کې يې څوک راکړي مانا

د نارنج گل مشاعره

نن محفل د نارنج گل دی راتول شوی شاعران دي
 دوی خوشحاله بکاري خکه چې گل شوي نارنجان دي
 د احساس نازک ذهنونه ترانې د کلو وایسي
 نڅاکانې کړي بلبلې سڼو باغو کې سره گلان دي
 خو پرون دلته تبخون و کاني بوتې په ژړا و
 په سرو وینو لمبېدلې هغه سرد خوله ماشومان دي
 چې دوی سوي په لمبو دي ستا ورې به نو دوی څه کړي
 د باروتو په تنور کې لمبه شوي افغانان دي
 څوک دودۍ ته دي حیرانه خیرات غواړي په کوڅو کې
 هغه خور دغه یې ورورنه دا نو څه رنګه خوانان دي
 پلار یې مړ شو کور یې وسو چاپري اوبکې توی نکرې
 هرې ناوې د شهید ته ناست سرې سترګې بیتمان دي
 هلته وړاندې شان په کمپ کې یې اسرې خلک اوسېري
 څاڅکي وینه پکې سږه برسېموس یې ماشومان دي
 خپل مریض ماشوم راواخلي د کلونو ښار ته راشي
 دلته پټ ورته کوڅو کې به کمین کې ډاکتران دي
 پاتکونه لوحه دار دي سفیدپوښه ډاکوان ناست دي
 تشوي پردې حیونه زرداد رنګه طبیبان دي
 نوزه به څه په تشه گیده د نارنج سندرې وایم
 وړه به یو لک روپۍ من دي یو سرونه دي ارزان دي

غزل

چې خور شم په کلونو ربه څاڅکي د شیم مې کړه
 یا دانه وانه امیل د غاړې د شیم مې کړه
 زه د خوشحالی په سهار څه کوم توبه توبه
 نښه د نیمکرو ارمانونو د لوی غم مې کړه
 اړود را اړود رباب کې مې د ژوند کیسه
 کله په خندا کله ژړا کې زیرویم مې کړه
 خاوره یم زد خاوره خو سجدې کوي ملک راته
 جوړ رانه معبد کړه تورد تېره د حرم مې کړه
 ستایمه زد ستایمه کافر که مسلمان یونس
 زیری د خزان مې کړه پیغام د لوی ماتم مې کړه

۱۳۸۸/۱۱/۳۰

دانو د اوبښکو مې گريوان سوی دی
 د انقلاب لمبو جانان سوی دی
 اور د ریا یې په عمل بل کړی
 د وخت زاهد د خدای قرآن سوی دی

په کومه خوله درته رهبر ووایم
 ظالمة تا خو مې ارمان سوی دی
 د ملک غداره تا په کومه گناه
 ښایسته کابل ښکلی پغمان سوی دی

ناهيده

ايا خبر يې چې افغاني پېغلې
 رنگ د تاريخ په يوه تپه بدل کړ
 د ميوند ژوبل زمري بيا وغوړيد
 د وخت فرعون يې له ستوني ونيو
 هغه تپه شوه د تاريخ سندره
 بيا هم د دغه غيرتمنې خاورې
 بله اصيله او افغانه پېغله
 د وخت د بل فرعون خوله ماتوي
 په پښتنو نرمو منگلو باندې
 جوړ يې بهرغ کړ د غزا لويته
 هلته چې يوې ناهيدې خان ويانښه
 د خپل هېواد د آزادۍ ارمان ته
 هغې چې سرې کړې په سرو وينو جامې
 د شهادت ډولۍ ته وختله
 لاره فردوس ته د پت نوم يې پرېښود
 ايا پوهېږې چې همدغه وخت کې
 بلې ناهيدې د افغان لمن کې
 سترگې رڼې او دنيا ته راغله
 د تقدس يو ستر پېغام يې راوړ
 چې به (عزت ساتو د تن په وينو)
 ژوند يې قربان کړ د عزت لپاره
 عجب يادگار يې د پښتو جوړ کړ
 د مرگ پر کومي يې خان وغورځاوه
 داسې ژوندۍ شوه چې يې مرگ نه شي وژلی
 داسې نوم شو چې هېڅ نه شي هېرېدلی

په محراب کې راته خاندني رڼې سترگې د جانان
 هر آيت راته کيسه ده چې زه لولمه قرآن
 په سجده شوم د يار پښوته ما ويل خان خاورې کوم
 سر مې پورته کړ له خاورو رسيدلې و تر اسمان
 چې خان و ښي جانان ته سړی هله پوخ مومن شي
 پوخ باور مې شو په مينه زه بنده شوم د رحمن
 زه بنده يم پرې مين يم بس نو غواړم ترې موسکا
 نه يې جنت ته تمه داريم نه د اور لرم سودا
 خو چې نه وي رضا شوی خو چې نه وي موسکي شوی
 زه به اوښکې ورلېږم تل به يم په ژړا
 زه په داسې گڼل مين يم چې ليدلی مې لانه دی
 نه سپړلی يم نه خزان يم نه بلبل يم نه بورا

غزل

د زړه دنیا ته مې را تیر شوې د کاکل په لاره

خوږو کتو دې زه روان کړم د مقتل په لاره

ما ویل چې ستا د محبت جنت ته څنگه درشم

تا راته کرښه راکاږلې د اجل په لاره

مظلوم لیمه دی بندیوان دي د ښو د غشو

اوسنکه به څنگه راتیرېږي د زنبیل^۱ په لاره

زرګڼه څنگه صبرېدلې چې جانان پاتې و

ته بې جانانه راروان وې د کابل په لاره

یونسه دا دی بې وسي ده چې سندرې نه شوې

غلې تېرېږه چې مجبور یې د غزل په لاره

پکتیا - ۵/۶/۲۰۰۰

^۱ د سترغلو ورو ورو سره نږدې کېدل

چاته درباب تار کي نغمه شولي
 چاته د خوانی مته خپه شولي
 چاته پسرلی شوې په لمن رغري
 چاته د خندا دکه غونچه شولي
 چاته دې په خیال کي گلان وکرل
 چاته د تازه شبنم وږمه شولي
 ای مورو بخته را پخلا شه لږ
 نه زما د هیلو جنازه شولي
 نه راخي زما په ارمانونو کي سانه راخي
 خکه مې د نیمو شپو تپه شولي

۷/۲۰۰۰

قلم

ای زما د خیال او فکر ترجمانه
 ای زما د تصور رنگین جهاننه
 چې په غم کې مې د زړه ملګري وکړې
 ای زړګۍه ای د زړه نه راته ګرانه
 تل لکيا یې په نړۍ ژبه ویل کړې
 ته زما د یار صفت نکړې ستومانه
 ای زما د تورو شپو د ژوند پیل ووی
 ځان دې وسو زما شپه دې کړه روښانه
 ته قلم زما د فکر ته مې توره د غیرت یې
 راته پاتې له خټک یې د بابا عبدالرحمانه
 ترجمان د ژوبل زړه د بارګامی یې
 ای زما د زړه تله ای زما رنگین جهان

۲۵/۵/۲۰۰۰ - شرن

بيا به هغه غرخنی چېرې او په کومه لاره
 لکه د زرګي قدمونه ږدي بېباکه به ځي
 دا د دنيا نه ناخبره د جنت لولکه
 وحشي خندا به يې ملوند په دواړو کلو کوي
 او چېرې ظالم بېکاري به لاري ځاري
 په قدم قدم به دا بېايري وړاندې درومي
 چې د بېکاري په شيش کې راشي نو يوه کوکه به شي
 د زرګي وينې به يې توی شي د قدم په نښو
 نو خالق به ويې ساته ته پخپله
 دا د بېکـلا او اداګـانو حـوره
 د دې په تلو به کائنات پيکه شي
 زه به د زړه په وينو وزارت به

غزل

گلہ اغزو کي مي گريوان پاتي دی
 بس به زرگي مي يو ارمان پاتي دی
 خومره بي وخسته دي جدا کرم وخسته
 رانه ديدن د خوړ جانان پاتي دی
 چاته فرياد وکرم له خپله بخسته
 اسمان مي چغو ته حيران پاتي دی
 هغه زمنا د شوگيرونو گواه
 آنکلي ستوري به اسمان پاتي دي
 لار مي کړه ورکه نن د خيال قافلي
 چي بي خاوانه مي کاروان پاتي دی
 نور د فطرت به نکلا نه غولېږم
 چي رانه سيل د نورستان پاتي دی
 بونس د زړه تل به څه شي وکړي
 خوشي ميرد ورته جهان پاتي دی

ستا وروستی موسکا تصویر نما د نرهره شو

اوس د نرهره وینې نما به لکه ماهر خوري

خدایه مه یې ډوبوه دغه لمر ښه دی

مانښامونه به مې سپوری د دلدار خوري

ستا د بنک ————— لا د تق ————— دس په ————— خاطر
ستا د خوانی د مست سیرلي په خاطر

ستا د ساده ساده ادا په خاطر
د جامین زړه د دعا په خاطر

کله نا کله چې د سیند پر غاړه
لکه تروره هوسۍ مینډې وه

کله نا کله یو نیم گل شو کوه
د دې باغي سیند په خپو یې سپاره

دا ستا د کور ————— رنځ را ————— تیر ل ————— یونی
ماته پېغام ستا د الفت راوړی شي

زه یې سلام ته هر ماښام راخمه
کېدای شي ستا د نوم کلونه راوړي

دغه ښکلا دې مبارک شه تا ته رب درکړې
خو زموږ سر خپلې ښکلا ته داسې مه ټیټوه
موږ پښتانه سر ورکوو خو غړې جگه ساتو
په مړاو سترگو مو غیرت او پښتو مه تخنوه

راځه

راځه بهاره ویرژپلی یم خزان لوتلی
 سپینه کوتره شه د سولې پیغامونه راوړه
 داسې نغمه شه چې د ځوان شهید سلګۍ هېرې کړي
 د ورارو پېښو وړبلونو ته کلونه راوړه
 د ځوانیمرګ لالې په قبر به څادر غوړوي
 چاته خندا چاته امید چاته غمونه راوړه

۱۳۷۷ ۱۱

ژوند

چې کُل غوټی شو زیلی یې پرې شوه
خاورې به کُل شي څنگ به غورېږي
عقل یې هوشه په هوش راغلی

خدا شوه پاتې اوس به ژرېږي
لاسونه شل و پښې شوې لنډې
زه راپا څېرې خو تن غورزېږي
زه نه پوهېږم چې دا څه چل دی
سر کې مستي ده وجود رېږي
ګناه ګناه ده خو ګناه کوم ده

جنت فنا شو دوزخ غرېږي
راځه جانانه مینه میراث شوه
هیله شوه کونده ارمان مړ کېږي
خمارې سترګې جامونه غواړي
نه خم تشېرې نه جام ډکېږي
لغنت په ژوند شه زه مرګی غواړم
زه یې لنډومه خو دا اوږدېږي

ژونده درمند شه په غم غمجن شه
دا ستا له لاسه یونس خورېږي

سوال

چې مې سا خيږي د حورو په خندا کې
 ما کړې بنڅ په سور پروني د لېلا کې
 د اجل پيال په لاس د ساقي غوږم
 خنکدن غوږم د مستو په گدا کې
 توله ورځ د دوزخي ژوند تېرومه
 يوه شپه ديدن يې غوږم په صبا کې
 دين دنيا دواړه ورکومه په رضا ستا
 جنت غوږم ستا د اوښکو په رڼا کې
 مونږی خاوره يم مستېرېمه ورکېږم
 مستي اخلم ژوند ورکومه په سودا کې
 راشی وگورئ په سمه او په غرونو
 بل به نه وي ليونی له ما دنيا گي
 نه يې مينه نه جانان نه عاشقي شته
 يونس هسې کړنې رانکلې هوا کې

۱۳۷۵ - سرطان ۱۶ - جلال آباد

حسن

بکلا چې وډ په سترگو کې موسکا ورته خندل
ما وليدلې شېخه چې هم تا ورته خندل

ليلا چې شال په سر کې حورو کوټې يووړې غاښ ته
امسا په گډيدو شوله قبا ورته خندل

د ښکلو ساحري مې په دې سترگو وليدله
خندا خو لا خندا وه چې ژړا ورته خندل

زړه مړۍ راژوندې شو د تقویٰ خنځير يې مات کړ
زاهد گېرو ونیوه پارسا ورته خندل

محفل نشه نشه شو ستا د سترگو له خماره
جامونو د شرابو او سومو ورته خندل

مغروره زور سرتيټ کې د نازک حسن په در کې
مسجد کې زلزله وه کليسا ورته خندل

يونس څه ملامت دی که يې شونډې کړلې بېرته
د حسن خيراتونه وو هرچا ورته خندل

۱۰- عقرب - ۷۵- پېښور، امداد العلوم

د شهيدانو ځلي

نسیمه راشه دې وطن ته بهارونه راوړه
 د ابدالي د لور وربل ته سره ګلونه راوړه
 د غم اوږده شپه وه تیارو کې مې مزل کړی دی
 سترې ستومانه مسافر یې مشالونه راوړه
 صبا د خپل شهید په ویاړ باندې میله جوړوم
 د ازادۍ د ننگ مزار ته بهرغونه راوړه
 چا ته قبا چا ته تسبی چا ته د زهد دستار
 د خپلواکۍ د جنگ زمریانو ته تاجونه راوړه
 نن شپه مې ولید د کبا خوب د پرون حقیقت
 زما لیدلي خواږه خوب ته تعبیرونه راوړه
 د خپلو ورکو شهیدا نو د نوم ځلی جوړوم
 د دهمزنگ د زندانیانو تصویرونه راوړه
 د چا آرمان، د چا خواني د چا وربل خاورې شو
 یونسه اوس مرو ارمانو ته کفنونه راوړه

جلال آباد - ۹۶ - ۱۲ - ۱

زما زرگيه ستا غمونه نور ژرلی نه شم
 ستا چې يادېږي هغه سترگې يادولې نه شم
 چې جنازه مې د پښتو پښتونولۍ شوې ده
 ملگرو ځکه اوس په غټو زه کتلی نه شم
 زما لاسونه د جانان په ځوانه وينه سره دي
 اختره څه لاس په نکريزو سره کولی نشم
 زما وطن کې له لويشت لويشتې جنازې وتې دي
 د محبت سندره هلته غږولای نشم
 د ابدالي لونه خيرات غواړي د بل کوڅه کې
 يمه افغان خان ته افغان ځکه ويلې نه شم

ته يې ووايه

وايه رېتيا چې سوځېدلی ارمان څنگ وڅارم
ستا په پستو کوټو شلېدلی گريوان څنگ وڅارم

د ژوندون کل مې تالاشوی د بهار په نامه
سپېره قسمته راته وایه خزان څنگ وڅارم

اشناد مینې نه قصه درسوایي جوړه کړه
پنورو سوي مینه څنگه جانان څنگ وڅارم

دنیا په ما باندې فتوی د لیونتوب کړې ده
چا ته فریاد وکړمه خلکو جهان څنگ وڅارم

اوبکې خو هغه قیمتي دي چې هجرت یې کړی
چې په لمن مې را وړېږي باران څنگ وڅارم

ما بښه کي د خپل څښتن خپل مقدر گنېلی
څنگه ملا ته په سجده شم ایمان څنگ وڅارم

بې مینې زړونه د مین التجا څه پېژني
د خپل احساس په جبل کې بندیم زندان څنگ وڅارم

ژوبل زړگی مې ستا دربار ته کړ د مینې تحفه
خندا لوټ شوې زاړه زاړه قربان څنگ وڅارم

غزل

د زړگي غل د زړه قاتل دواړه مې يو ځای راغله
 د ژوند اميد د سر اجل دواړه مې يو ځای راغله
 خوښه مو خپله چې خزان او که بهار يې بولې
 د خيال اغزي د فکر گل دواړه مې يو ځای راغله
 د استقبال اميل له څه جوړ کړم حيران یمه زه
 سوې تېه ژوبل غزل دواړه مې يو ځای راغله
 زيری خوښي که بد شکوم به وي دا
 بدبخت کارغه ښکلی بلبل دواړه مې يو ځای راغله
 يونسه ووايه اوس دا چې ته به کومه کوي
 زور انتقام نوی تکل دواړه مې يو ځای راغله

پوی په وحدت شوم په وحدت کي د خان
 یار مې گټلی په قیمت کي د خان
 ورک چي له خانه شوم جانان مې ولید
 په اور سوزېږم په قربت کي د خان
 مینه وفا له مانه څه غواړي نور
 دواړه مې داو کړه په صحبت کي د خان
 تیت شوم چي لږ شوم تر اسمانه پورې
 عظیم انسان شوم په عظمت کي د خان
 زما په مرکبه خوشحالي گډه وي
 ژړا اوس اورم په ه جلت کي د خان
 رقیبه هېڅ به دې په لاس درنشي
 همې کړېږي عداوت کي د خان
 د حد گودی له کینې به وچوې
 وینې به وڅڼې په قیامت کي د خان
 ستا په تهمت د یونس څه کمېږي
 خوش دی په هجر او وصلت کي د خان

ګډوډي

بېدا کړې داسې رب دی جهان ګډوډ
 چې اوسېږي پرې حېوان او انسان ګډوډ
 څوک وېرېږي لږه قبرونو زياتونو
 چا نېولي عبادت لږه بستان ګډوډ
 ګډوډي که د دنيا په منځ خوره ده
 خلک یدونکي ستوري شته په اسمان ګډوډ
 هم غماز شته هم اياز شته هم محمود شته
 دلته اوسېي رقيبېان او جانان ګډوډ
 چې گلونه کړي مو سکا ته شونډې جوړې
 رښه يې کړې بهار او خزان ګډوډ
 مينې هم خپل اصالت ساتلی نه دی
 د ټکۍ دام ته پراته عاشقان ګډوډ
 خپلې اوښکې به بلومه لار به ګورم
 سوزوم به خپلې هيلې، ارمان ګډوډ
 یونس لار ده ورکه کړې په تيارو کې
 بللوي ورته خپل زړه او ارمان ګډوډ

داسې مينه درنه غواړمه جانانه
 چې ته زه شې او زه ته شم بيلتون نه وي
 چې د يوبل نوم د ژوند اخري حرف شي
 چې له يوبل نه ماړه شو ژوندون نه وي

ستا په خبره راته کلاب ښکاري

څښمه زېرم راته شراب ښکاري

سترگې پندې شي چې بل خوا ته کوري

تر څو چې ستا د مخ کتاب ښکاري

ملا کعبې ته په سجدو روان دی

ما ته ستا در ثواب ثواب ښکاري

زه هم په دې مینه جنت غواړمه

خیر دی که خلکو ته عذاب ښکاري

ستا په خدا خو اشرفی شرنکېږي

راته پوره زر په حساب ښکاري

د خپل راتگ زیرې پخپله وکړه

دا به زکات ستا د شباب ښکاري

په زور او زر چې زه مین نه یمه

غریب اشنا راته نواب ښکاري

ستا له مرگه، نه ويرېږمه پښتون يم
 ژوندون نه غواړم له چا نه په زارو
 خو دا يو سوال درته کړمه عزرايله
 چې مې سا واخله په شور کې د نغو
 چې د ميني سمندر کې وړا هوشوم
 اوس مې سر شو په خونې مستو خپو
 ستا د حن په دې خوان خوان پرلي کې
 مخ مې وسو د خزان ترخو سيلو
 چې د دار سرته موسکې موسکې روان يم
 مالبېدلی کرامت ستا د ککو
 مرگې مانه شي وژلی دا درواغ دي
 قم خورم د پښتنو په لوېټو

کابله وسوي سرو لمبو وسولي
 خه تورو گيرو سرو بریتو وسولي
 تالا والا کري ظالمانو خپلو
 جابه دالرجا په روبلو وسولي
 زما د گران وطن د ننگ مورچله
 پردو پردو خپلو بچو وسولي
 خدای خبر بېدې څوک د خنې گل کري
 د چا سپرو بد نظرو وسولي
 ستا سوي برکي ستا حالونه وايي
 چا په چوکو چا په پسو وسولي
 اوبکي دي وچي کره عبت مه زاره
 خپلو باننگه شازلمو وسولي

دويمه برخه

اوبنکې د بنو په سر

(د ډاکټر محمد يونس بارکامې
د لومړۍ شعري ټولگې "اوبنکې د بنو په سر"
غورچاڼې)

د تکبير چغه

د افغان شهيد د همد شپيلی كړه ماته
 كه نړۍ كې زېږنده د پاڅون نه شوه
 د افغان خونه يې هه بولئ ملگرو
 كه راشكونكې د زمان د قارون نه شوه
 چې ويده ولس بيدار له خوبه نه كړي
 بندوه دغه نغمه اوښتون نه شوه
 ستا په مينه كې دروغژن يم زما ملكه
 كه دې خاوره زما په وينه گلگون نه شوه
 مركنۍ زندان به ختم نه وي خلكه
 آزادي كه خاتمه د بېلتون نه شوه
 كه زورگير ته اوبه ور نه كړي د سرجام كې
 دغه توره ماتوه د پښتون نه شوه
 د تكبير چغه به هسې شور او زوږ وي
 ښكونكې كه د بند د كمون نه شوه.

ابدیت

که دې شاعر کړمه ستي دې هم کړم
 که دې اشنا کړمه بندي دې هم کړم
 که د وصال انعام دې وکړ پر ما
 د هجر تبخ باندې زخمي دې هم کړم
 که سر مې ټیټ شو ستا د مینې پښو ته
 د وخت له ظلم نه یاغي دې هم کړم
 که مې گناه وسوه په اور د هجر
 بهار د وصل کې عاصي دې هم کړم
 که بې له تا زنده گي خوند نه کوي
 نو له بېلتون سره عادي دي هم کړم
 که جدایي مې د هر چا خوړوي
 خو رقیبانو ته جاني دې هم کړم
 که په ارمان دې کړم رخصت له خانه
 په محبت کې ارمانی دې هم کړم

۱۳۷۳/۱۰/۱۸

(د خاطر په ځمکه)

غزل

بیا مې د اوبښکو د شیبو ورځې دي
 څه د دردونو د غمو ورځې دي
 د خیال مانی مې ږنګه ښکاري
 زما د زړه د چاودېدو ورځې دي
 له دوست لستونې دشمن لاس راووت
 دا د وجدان د قتلېدو ورځې دي
 د ارمانونو د لسی اور اخیستی
 د چاپېر چل د سوځېدو ورځې دي
 چغې فریاد مو تر اسمانه رسې
 داد فلک د کنښېدو ورځې دي
 خیر دی دنیا د امتحان میدان دی
 څه د بری د ناکامو ورځې دی
 که کوټه وسوه نو دېوال کلک شوی
 د خاورین کور د پخېدو ورځې دي

ټور کمپ ۱۳۷۳\۱۱\۸

حساب

د فلک تڼده تروه ده

بنکاري داسې چې به ژاړي

ورياديږي به نادودې

بيا له موږه حساب غواړي

د دې شنه بوتې تر څنګه

په دې تر تازه چمن کې

هغه لوړې د اخلاص چې

توکېدې په دې وطن کې

د همدې محراب تر څنګه

په همدې يخه هوا کې

ترونونه پر بکونونه

د همدې مسجد په خوا کې

په خوله مينه او اخلاص و

خو په زړونو کې نفرت و

دلته پاکه پرېشته وه

هلته بل شانې حالت و

دا زما د لاس خنجر و

چې په ما کې کوزارونه

دا زما خوش باورې ده

راکوي چې پښورونه

هغه اور چې ده بل کړی

سوځوي پرې زما مينه

توبوي پرې زما وينه

چې به ستا پخپلو لاسو
ستا زندی له پري غړې
دلته لاس د بري کار دی
تا له خپله کوره شري

د دې وخت په اشنايانو
اعتبار نشم کولی
دا دوستې که دښمنې ده
چې اظهار نشم کولی

راشه دلته دوستي مه کړه
راشه دلته يارې مه کړه
دا محيط دمينې نه دی
دلته هسې زاري مه کړه

دلته اور د نفرتونو
غرغډې دي سرې لمبې دي
د کينې په سمندر کې
لاهو شوې مې اسرې دي

دلته زړونه دي د کابو
دلته مه کوه سوزاند زړه
دلته مه تويوه اوبښکې
دلته مه گوره لړزاند زړه

د فلک ټنډه تروه ده
ښکاري داسې چې به ژاري
ورياديږي به نادودې
بيا له موږه حساب غواړي

غزل

د زړگې وړانول څه دي
ړنگول دي د کـــمبې
په ارمان د چا ناستار دی
که پر غل دی پر مکې
د قرآن سپېڅل گناه ده
که سپېڅل د خاطرې
دل آزار زاهد نه شه دی
باشنده د مـــیخانې
شیطاني او شـــیخي دواړه
دي سجدې په میکدي

زما اوښکې

زما اوښکې ابدي دي نورې اوښکې تویوي
چې له سترگو راجداشي د زړه مراندې غوڅوي
زما اوښکې قیمتي دي بدرگې غواړي د اوښکو
چې روانې شي له سترگو نورې سترگې ژړوي
زما اوښکې خاطرې وي د بې وسه ارمانونو
په ارمان ارمان چې ژاړم ارمانونه یادوي
زما اوښکې دي روښانه سرچینه یی ده له زړه نه
چې بهیري په تیاره کې تورتمونه رنوي
زما اوښکې دي اور جنې د احساس د نغري دي
په گریوان باندې توییري نرم زړونه سوځوي
زما اوښکې دي سکونداري په ژړا کړي ماشوم زړونه
د احساس خاوند غمجن کړي وجدانونه پاروي
زما اوښکې ، دا مظلومي ، دي تېرې تر تېرو تورو
کړي گذار د زړه په څوکه د زړه څوکه ژوبلوي

دا گل دېل تانزه وي

دا گلونه به تازه وي

دا چمن به وي سيراژه

زه به نه يم

او د دې بوټي تر څنگ به

بله مينه راتوكيږي

او دوه زړونه به يو بل ته

نږدې كيږي نږدې كيږي

نو به تا ته هم شي يادې

څه وعدې او څه لوزونه

هنه لوړې د وفا چې مې کولې

او تا ته بل رنگ ښکاريږي

خو دا گل دې تل تازه وي

دا شاهد دی

چې زد تا ته وفا داريم

۱۳۷۳\۱۰\۲۵

غزل

ستا ککی زما له سترگو لهام اخلي
 لکه گل چې له بلبله پیغام اخلي
 ستا خبرې ما ته رزق د حیات دی
 لکه طفل چې له موره اتم اخلي
 سرمایه د خواره ژوند خو زما ته یې
 شیریني مې ستا له عشقه کلام اخلي
 ستا په ننگ د دریدو زما له وېرې
 مجبوري ده چې رقیب مې سلام اخلي
 د زړګي وینې چې وڅخوم شعر شي
 محبت راڅخه داسې انعام اخلي
 لیونتوب نو څه ته وایي نه پوهیږم
 چې ستا مینه مې سهار او ماښام اخلي
 یونس واک د سر بایللی ستا په مینه
 لکه آس چې له سپاره نه لکام اخلي

۱۳۷۳/۱/۲۸

چې هرڅوك يې وپېژني

زه د قلم په تېره تېزه څوکه
 زه په خړنو او اوږدو نوکانو
 زه د ظالم په تکه سپينه چاره
 دا د وحشت تورې پردې خيروم
 او د خپلو اوبکو پدې سپينه رڼا
 دا د ابهام تورې تيارې رڼوم
 چې نقابونه مات شي
 او زه دا خپل جاني امام ووينم
 چې يې په خوله کې دا د غوښو ټوټې
 د خپل ملت شهيد ارمان وگورم
 چې ټول يې وپېژني
 چې دا ليوه دی که د مېرې بچی

دمیدان مېړونه

سنگر کړه جوړ د پېروشان په یاد و
 توري ته لاس د خوشحال خان په یاد و
 ملي وحدت کې پښتون تار واچوه
 چنې وهه د ایمل خان په یاد و
 جوړه جرگه د عزیزانو کړه بیا
 پټکۍ په سر د میرویس خان په یاد و
 په هند کې بیا په مسلمان ظلم دی
 شه ور روان د احمد خان په یاد و
 د سومنات لمسي، بستان خوشه دي
 کړه پرې گوزار د محمود خان په یاد و
 له غرقه خویبه پښتانه راویښ کړه
 سلام-سلام د صمد خان په یاد و
 صحنه تمثیل کړه د میوند د زمري
 غریزه ته د ایوب خان په یاد و
 د انگریز سر باندې بې وچلوه
 شه تمانچه د اکبر خان په یاد و
 بد د دښمن ناموس ته هم مه گوره
 میلمه پاله د عجب خان په یاد و
 درومه په مخکې د غزا د لښکر
 شه سر لښکر د خالو خان په یاد و
 زاړه چې تېر شي د اټک له پله نه
 اوشکې کړه توی د اشرف خان په یاد و
 د زرنگار ونې شاهدي کړه بیا
 توره را باسه د امان په یاد و
 چې بې دینانو ته سر ښکته نه کړې
 خان کړه قربان د داود خان په یاد و
 مړوته تل لیکه د ننگ شعرونه
 د مېړنیو د افغان په یاد و

غزل

د اسويلو او فريادو په ډبري
 ناست يم هارونه د ټيکلا جوړوم
 د خپل نصيب او خاورې شوي ارمان
 يادونه ژاړمه ژړا جوړوم
 سپرم سينه چې له زخمو ډکه ده
 خپلو ټپونو ته دوا جوړوم
 د دې مظلومو خوارو اوښکې څه دي
 زه ترې لار ورکو ته رڼا جوړوم
 هغه ټنکې او خوانيمرگه هيله
 اوس د څو زړونو تمنا جوړوم
 بدقسمتي ده که بازي د تقدیر
 راځي ژړا که زه خندا جوړوم
 له فريادي ارمان مظلومو هيلو
 اميل د غاړې د اشنا جوړوم
 د تصور په ځمکه خيال شيندمه
 ببله له خلکو نه دنيا جوړوم

څلوريزه

دلته هر چا يوه خاطره جوړه کړه
 چا د خپل ځان چا د جانان له پاره
 اور دې زما په خوار قسمت پورې شي
 اغزن احساس شوم د خپل ځان له پاره

کبار

د افغان خونه لټارې شوه کباريانو مراځن
 ملي وحدت ماشومره جابر شوه کباريانو مراځن
 د ننک پسرې چې د نرلمو په وينو تک يې کاوه
 وينې خوشته ولې په کار شوه کباريانو مراځن
 د تورونښې د نيکونو په لمبو و سولې
 د فتحې نښه مو ويجاړ شوه کباريانو مراځن
 له مروس نه پاتې ماتې شولې په کالدامرو لارې
 په پنجاب خرڅه نښه د وياړ شوه کباريانو مراځن
 دلته عزت، دلته ناموس، دلته د قام افتخار
 د پښتنو پکړې کبار شوه کباريانو مراځن

۱۲/ مرغومی/ ۱۳۷۳

ننگرهار - تورخم

غزل

بند دې کړم، بند دې کړم په لار د مينې
 پر بڼه چې سوځه په انکار د مينې
 نرځمي نرځمي دې کړم چرود پښتو
 مرا ته انعام دې کړو وقار د مينې
 ستا په کوڅه کې مې جگړوان څيرې شو
 اوس يې ګنډه په ستنه او تار د مينې
 ستا له يارې به توبه نه شي نرمې
 که نره وړ څېرمه په دار د مينې
 د قدم خاورې دې په سترگو مښم
 ما ته ټوټيا ده دا غبار د مينې
 که د چرو په څوکو لار وي درځم
 کله مڼه نره حصار د مينې
 نره د الفت جنت کې لوبې کوم
 خير که مړ قيب سونري په نار د مينې

۱۳۷۳/۳/۲۷

تور کمپ-جندول

د مینې تکل

د هسك له څوكو شمال بيا را والوت
 په كنډواله د خوار غريب تېر شو
 د نفرت اور يې په لمبو راوست
 د مینې شمه يې ما بنام مړه كړه
 تكل د مینې چې تر مرگه مې و
 يوه اراده وه چې جانان مړه كړه
 د هندوكش د غرو مالك خالقه
 د مرگ سيلۍ ته خو پوكی وركړه
 چې په موږ تيره شي ايرې ايرې شي
 بيا نو همدې ته اسويلی وركړه: چې
 د آه له زوره يې زه والوځمه
 له دې جهانې چېرته لرې ولاړ شم

نظر

ستا د درنو كتو د زور له زوره
 زما په خونه زلزله تېره شوه
 ستا د معصوم او مينه ناكه نظر
 نظر نظر شو سلسله تېره شوه
 نن يې نظر كې شوخي نه كړېده
 ځكه په زړه مې وسوسه تيره شوه
 درزېږي زړه مې د بنكالو په اواز
 كه له چنې مې قافله تېره شوه
 ملا ناري د صلوات وهلې
 په ما شپه د وصال شپه تېره شوه

۱۲/ سلواغه/ ۱۳۷۳

ستا پري ڇه

ڪه زه مرمه ڪه رغبڙم ستا پري ڇه
 ڪه په سره اور ڪي غور ڇڙم ستا پري ڇه
 ماته منه وايه ڇي مه ور ڇه رقيب
 ڪه ور ڇم ڪه تري ستنڙم ستا پري ڇه
 ڏمي يار دي او دا زه ڀم مور پوهڙو
 ڪه خفه ڀم ڪه خندڙم ستا پري ڇه
 ولي خاندڙي مي ڙا پوري ظالمه
 له خيل يار نه ڇي بلبڙم ستا پري ڇه
 په نامه د لڀوني دي زه مشهور ڪڙم
 اوس ڪه سر په بڊيا ڪڙم ستا پري ڇه
 په اور هغه خاي سوڇڙي ڇي پري بل وي
 و ڪه ڪوڪي ڪڙم ڙڙڙم ستا پري ڇه
 دا سڀڻه د مين د زڙه تڪور دي
 په سره اور باندڙي سوڇڙم ستا پري ڇه
 زه د عشق د سپڪاوي په درنبت پوي ڀم
 ڪه په دي لار ڪي سپڪڙم ستا پري ڇه

غزل

دوه داغه مې پر زړه و بل پرې تا ولگاوه
اشنا په اشنایي تور د جفا ولگاوه
په خاوره د پښتو کې مې مورچله انتخاب کړه
دا بیا په ازبکوړو سنگر چا ولگاوه
سپر غکه چې ور ورسې نو درمن لولپه کړي
زما په ډک خرمن باندې اور چا ولگاوه
خبره ښوړه شوه اوس یې لازه نه راځي
دا داغ په خوږه مینه یاره تا ولگاوه
زه ستا چنې ته راغلم د پښتو پښتو په تمه
وفا وه که جفا وه دا وانا ولگاوه
بس زخم مې ټکور شو د حمید په طبابت کې
ململ د قناعت چې پرې بابا ولگاوه

۱۹۹۹/۳/۱۸

شرنګ د بنجر و دی د تسپو خونه دی
نراهده ولې پرې بوکه بوکه شوې
جام کې شراب دي څه نرم نرم خونه دي
څښلي دي نه دي او نشه نشه شوې

غزل

د مینې خونه مې سپېره پاتې شوه
 د اشنا نوم یود تلوسه پاتې شوه
 څه مې ویل خوله تا شرم راغی
 د زړه خبره مې په خوله پاتې شوه
 موسکا سپرلی و راغی، لاړو بېرته
 د چا په شونډو یې وږمه پاتې شوه
 لکه اواز جسم یې وړک دی له ما
 د رباب تار کې یې نغمه پاتې شوه
 د مینې باغ ته په اغزنه لار کې
 زما د پلونو یوه نقشه پاتې شوه
 هر څوک د خپل اشنا تر څنگ ولاړ و
 یوازې زما دغه گیله پاتې شوه
 ستا د بنایست شراب خو وبهېدل
 زما په ذهن یې نشه پاتې شوه
 د یارانې حساب خو پاک شو زموږ
 په تا مې قرض یوه بوسه پاتې شوه
 یونس په ډبرو اغزو پښې کېښودې
 اوس ورته لار یوه توبه پاتې شوه

مینه

زما په زرد کې ټوکېدله مینه
ارمان ارمان د مینتوب د کوڅې
وورقېبان مولا له سپوږمۍ ډېر
ناڅاپه راغی د ذهنونو بحران
پټه لاسه وه د زړه درد مې وپټ
ستا د خوږو کتو د زړه له وجې
مینه کوم یمه بد نام د مینې

چې ستا په شونډو کېدله مینه
چې دې په سترگو کې ساتله مینه
پټه په زړه کې مې پاللې مینه
هر څه ښکاره شول ښکارېدله مینه
کاشکې چې نه رسوا کېدله مینه
زما له سترگو څښتنه مینه
څو چې اشنا رارسېدله مینه

۱۳۷۳۸۱۶

ستا په تسپو کې مې ټگي ولیده
ځکه مې ذهن شرابي غوندې شو
شیطان ډېره شو د جومات محراب کې
ټول عبادت مې دوزخي غوندې شو

مغزو حسن

حسن ته خوښ يې خو معيار د ښکلا نه پېژني
زور نه بې ځايه خوروې خو وفا نه پېژني
کچکول د سترگو څرخوې د زړونو خیرتولوې
په سوال پوهیږې خو قبوله دعا نه پېژني
نيزې د حسن دې زما په مغرور سر ښځې گري
يې د مغرور حسن خاوند خو انا نه پېژني
ستا د ښايست نشه په عقل باندې لوبې کوي
په تش خمار باندې نشه يې سوما نه پېژني
زمونږه اوښکې يې تا ثيره دي باران و نه شو
ککۍ چې ستا نمجنې نه شوې ژړا نه پېژني
زړگيه صبر شه چې ستا خوښه د بل خوښه ده
ته به مجنون يې خو د زړونو ليلا نه پېژني

خدا

له پستو شونډو دې زار شم خوږ زړگۍ را ته ټکور کړه
په رنگونو کې مې خوښ دی ما د عشق په رنگ کې تور کړه
زورگيران د زمانې دې له ښايست ځنې منکر دي
د خالق له گوتو جوړې وربکاره د حسن زور کړه
چې عظمت ته يې سلام کړم له عفت يې قربانېم
هغه شال د پښتونوالي په پښتون وربل راخوړ کړه
غلی سترگو کې چې خاندې زما ټول غمونه ورک شي
په خدا-خندا مې بوځه د سولې په سر مې سور کړه
زلزله دې د خدا ده که شپېلۍ د اسرافيل ده
مړ "يونس" پرې را ژوندی کړه هر هډوکۍ يې په شور کړه

د بري زېږی

چغه د تكبير مېله خولې ځنې راووته
 ولاړله خپره شوه او دېوال يې د برلين مات كړ
 ما په دې واړه ځان اژدهاله مړۍ ونيوه
 شرنگ زما د تورې چل فريب د كرملين مات كړ
 ما په خپله توره سرو روسانو ته شكست وركړ
 ما په سر بنسندنه مظلومانو ته غيرت وركړ
 نن چې په كشمير كې د ظالم په ضد قيام شوى
 ما گرده نړۍ كې مظلومانو ته عزت وركړ
 دې مظلوم جهاد جرات وركړى مظلومانو ته
 دا مبارزه ده خطر شوى ظالمانو ته
 وشوه جنازه د كمونيزم سړيخور نظام
 زېږى د بري دى نن راغلى افغانانو ته

غزل

تـو رې تـه سـتا د غـيرت زور غواړمـه
 خـان تـه مـې سـتا د مـيـني تـور غواړمـه
 د زړه تـازـه تـازـه زخـمـونـو تـه مـې
 سـتا د نـظـر تـرمـ ټـکـور غواړمـه
 پـرېـږدئ چـې و سـوزم لـمـبه لـمـبه شـم
 شـو نـډو تـه سـتا د شـو نـډو اور غواړمـه
 خـنـدا د خـلـکـو مـې پـخـوا مـنـلې
 سـتا د خـو رې مـيـني پـغـور غواړمـه
 زه او سـېـدای نـه شـم دې لـوی جـهان کـې
 سـتا پـه سـيـنه کـې خـان تـه کـور غواړم
 چـې مـې رـگـونـو کـې نـغـمـې گـډې کـړې
 غـوړو تـه سـتا د بـنـگـرو شـور غواړمـه
 زه هـمـدا او سـ خـېـژم د دـار خـوکـې تـه
 سـتا د اوړو شـال پـه خـان خـور غواړمـه

ژړا

يو زه يم غريو نيولی که هر خوا ژړا ژړا ده
 ژړېږم به په اوبڼکو خو خندا ژړا ژړا ده
 افسوس په هغه قام دی چې د خپل اولاد په وینو
 لمبيري يې رغونه د هر چا ژړا ژړا ده
 خلقيانو و خرڅ کړی د روسي په روبلو باندې
 اوس گرو شو په کالداره په غزا ژړا ژړا ده
 نه مينه محبت شته نه دوستي او صداقت شته
 مجنون په خود راغلی د ليلا ژړا ژړا ده
 پښتو ده کډه کړې د پښتون له کور وکلي
 رښتيا چې لر او بره پښتونخوا ژړا ژړا ده
 يونسه خوار شي خواره ته له چا نه گيله من يې
 نړۍ ټوله په غم ده د دنيا ژړا ژړا ده

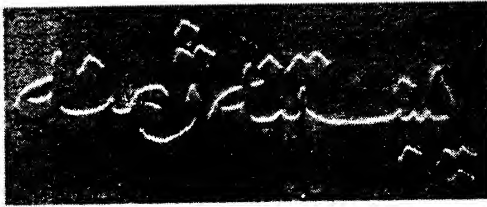
۱۳۷۳/۱۲/۲۴

پنځه شپې پاني د توري تيرې لاندې (مترجمه: شمس الدين)

چې په خپله سر لوري باندې نازېږم
زه د وخت په تورتمو کې نه ور کېږم
ستمکړه فکر مه کړه چې به ورک شم
که هر خو راباندې پښې ږدي راټوکېږم
ته چې هڅه کړې زما د ټيټولو
زه د سروې په دود لا پسې لوړېږم
تا که ډيره هڅه وکړه چې مې سپک کړي
زه که من وم دوه مني شوم لا درنېږم
دا په دې چې سر ټيټي مې ياده نه ده
زه له خپلې سرتيتي ځنې شرمېږم
شکر دا چې ده شمله مې د ننگ هسکه
زه د ننگ په سر له ننگ ځنې تيرېږم
خلک څه پوی دي چې ولی او په څه شي
د هر چا په جدایي باندې خورېږم
د رفيع په دې وينا کې څه اثر دی
په معنا د معما يې ښه پوهېږم
"اوبښکو زارې چې له سترگو راجلا شوې
زما کال د بېلتون وشو لا خندېږم"
ولې بيا هم د کسات په نغري کې
د احساس د تناره په اور سوځېږم
د یونس د زړه د سوز او تپ و تاوه
قلم بند شو ويل يې بس دی نوروچېږم

۲۰/ مرغومي/ ۱۳۷۳

پېښور- جلوزي، د پوهنتون ليليه

شپې د انتظار به په دوه اوبكو رڼوم
شمعې په مزار د ارمانونو بلوم

د خيال په دنياگۍ كې بې له تانه بل څه نشته
په تال كې د فكونو دې جانانه زنگوم

ستا د سترگو نښې مې په سترگو كې ځای كړي دي
تا پسي به گرځم نشانونه لټوم

هغه دی جانان راغی گورمه د خيال اینه
خاورې د قدم به بې په مینه ښكلموم

نن را ته لهام د خوږ اشنا د راتلو شوی دی
لارې ته بې گورمه روونه بې څارم

دومره راته بس دی چې حساب يې په يارانو كړم
دا لېتکې به واخلمه رقيب به پرې سيځم

اشنا چې كله كله ستور تليز ته نظر وكړم
له وړانگو د سپوږمۍ دې تصوير ونه جوړوم

څار ستا له پښتو نه شم لوگي ستا له غروړه
ستا دا پښتنه ژمنه به هر ځای يادوم

غزل

ستا په سترگو کې مې سترگې خايومه
 چې رېښې دې خوړېده زما د خان شي
 تصوير ته مې رنگين خيال ورکومه
 چې هر رنگ راته په رنگ کې د جانان شي
 په غرور کې دې زه خپله انا وينم
 زه لوړېږم که ستا سر جگ تر آسمان شي
 ستا د مينې د تلوار زور چې مې مل وي
 پروا نشته که مې واړه دښمنان شي
 که دې سترگې شوې کړې زما له لوري
 تپ تياره به مې د مينې کهکشان شي
 که دې ياد زما د زړه نه کله ووت
 بويه دا چې بس زړگي به مې وېران شي
 بيا به سوځمه د خپل احساس په اور کې
 دا سپرلی به په ما سوځنده نيران شي

زړه به نه يم

د دردمند سترگې به سرې وي زه به نه يم
 د ژوندون ډيوې به مړې وي زه به نه يم
 دا څو کرښې د دې سپين کاغذ په مخ به
 پس له مانه نښانې وي زه به نه يم
 زه به نه يم خو يادونه به ژوندي وي
 تل به دغه سلسلې وي زه به نه يم
 ته به راشي خو اشنا زما پر خلي
 لکې شوې به خازې وي زه به نه يم
 هر يو بند به مې په اور د بدل سوخي
 وينې شوې به فتنې وي زه به نه يم
 دا څو اوښکې د يونس د زړه د وينو
 دا به پاتې خاطرې وي زه به نه يم

۷۱ سلواغه ۱۳۷۳

ليله - جلوزي

ای زما د زرگي گله!!!

ای زما د زرگي گله!!!

تل دې ستا خواني تازه وي
داسې باد دې پیدا نه شي
چې تا مراوی کړي له ما نه

ای زما د زرگي گله!!!

ستا له غرقو سترگو چار شه
زما مینه وینه دواړه
چېرې ته نه شي ستومانه

ای زما د زرگي گله!!!

ستا دا نرمې ښکلې شونډې
د وفا په لوزونو
چېرې بیا نه شي پښمانه

ای زما د زرگي گله!!!

ستا دا کورې تورې زلفې
تروږمۍ او تیاره نه شي
چې ته ورک نه شي له خانه

ای زما د زرگي گله!!!

ستا د مینې په وقار دې
زما سل خله قسم وي

چې ته زړه يې زما ځانه

ای زما د زړې کله!!!

چې زخمي کړمه بڼو ستا

چې خمار کړمه ککو ستا

بخت مې جگ شو تر اسمانه

ای زما د زړې کله!!!

ستا په خیال کې چې روان یم

ستا د لار اغزي مې نیسي

د غمزن خادر له پېڅکو

دا دي څومره مهربانه

ای زما د زړې کله!!!

ستا جونگره خو په کې ده

د یونس په خاورې زړه کې

مرور یې ته له چا نه

۱۳۷۴/۳/۲

کلونو له پټار

له مجبوری نه روانیږمه د غرو په څوکو
 د خپل قسمت پسي ورڅېژم د درو په څوکو
 ویده قسمت مې وینوم د الصلوات په نعره
 د سوال لمنه مې نیولې د سپېدو په څوکو
 شرنگ د کونگرو چې به کې نه وي نو کوڅه څه کوم
 تش سالامونه به کوم د لویتو په څوکو
 زما د مینې کاروان لوټ شو ستا د امن پر واک
 د غم مزلي به کوم خم د چرو په څوکو
 د خپل شهید ارمان تابوت ته به ترهڼې ژاړم
 څو چې مې اوسکې وچې نه شي د ښو په څوکو
 یونس په زړه داغونه یوړه د کلونو له پټار
 پاتې ژوندون یې به تېرېږي د اغزو په څوکو

غزل

په لحظه لحظه وتلو نژدې کړم
 د هجران مرګوني کومي ته ورلوېږم
 د ويستانو سفېدي مې په دې غم ده
 د غمونو په بازار چې ور ګډېږم
 د خوښۍ او د سرور شپې چې په زړه کړم
 ګرېوان وايي چې په اوښکو به لمدېږم
 لکه پاڼه د خزان د باد په مخکې
 د بهار په تازه ګۍ کې لا رژېږم
 د خوښۍ په وخت مې ستونۍ ژړا نيسي
 په غمجنو سترګو هم کله خنډېږم
 را تپت شوی چې مې سر دی د عشق پښو
 اوس د سر په جګولو نه پوهېږم
 دا نوبل جهان ته تلل نه دي نو څه دي
 چې د مينې له هيواده روانېږم

۱۳۷۳ ۱۱/۲۵ هجري لمريز

"د مينې هېواد"

د نیکه په یاد

انتقام را ځنې اخلي زوړ د بنمن د نیکه
لمبوي را ته په وینو خوږ وطن د نیکه
افتخار را ځنې اخلي اقتدار د بل چا غواړي
خرخوي په مونږه وړو زوړ کفن د نیکه
پخوا کفر او اسلام و، اوس اسلام-اسلام جنگي ده
سوځوي په سرو اورونو باغ و بڼې د نیکه
یا مغلو سره رزم یا نیولی مخ مکې ته
بې سازشه قول څه شوله ممکن د نیکه
د څو کسو په کارونو بې تپوسه خیانتونو
گوره ونې وینې ژاړي روح او تن د نیکه

۱۳۷۳/۸/۱۵

پېښور-لاله رخ کالوني

د ځینو ملحوظاتو له کبله د پورتني شعر څه برخه خپرېده ته شوه. په مساعد
وخت کې به انشاء الله نشر شي.

غزل

په دې غمجنه خوله خندا بده ده
 په وړه خوله غټه وينا بده ده
 څووک د ژړا د اوریدلو نشته
 بې خایه دلته واویلا بده ده
 خيام د عشق په تور ملا سنگسار کړ
 د عشق انجام او انتها بده ده
 د چل، فريب او د دوکې په بازار
 د محبت پاکه سودا بده ده
 سر کړه ور ټيټ، له زړه نه وکړه تپوس
 جفا ده بده که وفا بده ده
 نشته انصاف د زمانې قاضي کې
 قاصر منصور دی که سزا بده ده
 د سوي زړه لوګۍ اسمان ته وخوت
 محیط^۲ زخمي شو او فضا بده ده

زما زړه پکې

زما قسمت په پان کې
 لکه بسمل مرغه بنديوان دی
 چې نه راغورځېږي
 او نه پورته ځيږي
 او نه يې د رغونې لارې شته
 بس زه ورته گورم
 هغه تر کيږي او ټوپونه وهي
 خو دا قسمت نه دی
 دا زما زړه دی
 په هغو تارونو بند دی
 چې زما د سترگو رېښې
 د گناه له وړيو غښتلې
 چې نه شلېږي
 او
 نه غوڅيږي...

اور په اور

قام خو هغه قام دی چې ازاد شي د سرو په سر
 خوان خو هغه خوان دی چې غورځيري د پردو په سر
 ما د ازادۍ د ناوې قدر پېژندلی دی
 ځکه نه ستیږم ور روان يم د چرو په سر
 اور چې په خان بل نه کړې اميد د رنانه کوه
 لار روښانوي اور اخستلی دی لېتکو په سر
 خاوره د وطن خو لمبیدل غواړي په سرو وینو
 ځلي د بري خو تل جوړېږي د زلمو په سر
 دا زما د قام د هر بچي د زړه آواز ګڼه
 سر زما قربان دی د اسلام او د پښتو په سر
 اور د خوږې مينې د وطن مې په رګو کې دی
 اور په اور شو پورې د اورونو د لمبو په سر

۱۳۷۳ ۹ ۶

جلوزي کمپ

وينه

وينه نوم د ژوندانه دی
 وينه نوم د محبت دی
 ژوند په وينه باندې ژوند دی
 بې له وينې ژوندون نه شته
 چې شريکې شي دوه وينې
 پيدا کيږي ځنې مينې
 چې د مينې امتحان شي
 بيا توپيري سرې سرې وينې
 د کډوالو په يوه کمپ کې
 يوه کونډه اوسيدله
 د شهيد د ناوې زوی و
 په روغتون کې بستر شوی
 و نيازمند د بل د وينې
 دا د هغه زلمي زوی و
 د وطن د مور په مينه
 په گولو يې ځان سوری کړ
 ترې قربان يې کړه سره وينه
 مور يې گرځي په خپلوانو
 غواړي زوی له پاره وينه
 هر سړی ورته بانې کړي
 نشته هېچا سره مينه

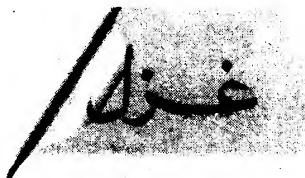
ما د خپلې چنې خوا کې
 د شهيد له پاکې ناوې
 د ناروغ پوښتنه وکړه
 د هغې له دواړو سترگو نه دوه اوښکې را جلا شوې
 ما ويل ولې . ولې . ولې ؟
 دې ويل وينه ، وينه ، وينه ؟
 نور ايا د هغه شهيد شو
 د وطن د مور په ننګ چې
 تويه کړې يې وه وينه
 ما ويل واخله زما وينه
 داسې وينه چې توده ده
 پيدا کېږي به ترې مينه
 شکرانه زما د وينې
 هغه دوه اوښکې غمجنې
 د وطن سره د مينې
 کړې شريکې مې سرې وينې
 ۱۳۷۳/۱۰/۱

يادگيرنه

افغانه تا د تاريخ هر جابر ته
 د خپلې تورې بريښ او ځل بنودلی
 تا د نړۍ هر غاصب ګر قوت ته
 د تکبر انجام اجل بنودلی
 ستا په تاريخ کې تسليم نوم نه لري
 تل دې شمله لکه ساتلې ښکاري
 تل دې ښکېلاک او بلوسه ګر رټلی
 د سکندر تنډه داغلې ښکاري
 له سکندره بيا را دېخوا ګوره
 ګورګين ته تا څنگه عبرت ورکړی
 تا د غيرت په هر پړاو او منزل
 دې خپل ولس لره عزت ورکړی
 چې يې په ملک کې لمر غروب نه کاوه
 تا د انګريز هغه قوت مات کړی
 لاړ شه تپوس له برايدنه وکړه
 تا د ظالم شان او شوکت مات کړی
 تا د شلمې پيړۍ طلسم مات کړ
 تا د روسانو نوم اثر ختم کړ
 د افتخار شمله دې هسکه ده اوس
 تا له نړۍ ځنې خطر ختم کړ
 اوس د مغل او د انګريز وارثان
 ستا په وقار او عزت لوبې کوي
 پام کړه دوکه په زور او زر چې نه شې
 دوی دې د قام په عزت لوبې کوي
 نو!
 دا کچه خپل د تاريخ بيا رسوا کول غواړي
 د خپل نيکه شرمونه بيا وريادول غواړي

نذرانه

ولې نه سوځي دا پانې چې وينا مې سوزانه ده
 ژوند مې ټول يوه كيسه ده څه عجب افسانه ده
 دغه سوې سوې چغې دغه بدې بدې كړيكي
 دا د ژوبل زړه اواز دی د زخمونو ترانه ده
 د بلبل ژړا په څه ده تش په خپله خونه ژاړي
 زړه يې ټول چوي له درده چې يې سوې اشيانه ده
 چې مې خپل په كانو ولي چې مې خپل له دره شري
 د پرديو به څه وايم څه گيله له بيگانه ده
 ما د هجر زور ليدلی، ځكه وينې وينې ژاړم
 د بېلتون د غشو مخ ته بس سينه مې نشانه ده
 د اميد مرغۍ مې نور الوت نه شي كړې په گلو
 غاړه كې د ارزوگانو نن پرته دانه دانه ده
 زه درځم ستا تر درباره كه مې لاره وي په تورو
 كه مې لاس كې هتكړې دي كه مې پښو كې زولانه ده
 زه به دروم تر هدفه د دې وخت په تورتمو كې
 دا تصميم مې فرهادي دی، فيصله مې رندانه ده
 ارادې مې قوي كړي د پتنگ او شمعي مينې
 چې د عشق معراج ته تللې وزر سوې پروانه ده
 د زړگي وينې چې توی كړم سرې سرې راشي تركيو
 د ښو په سر مې اوښكي خپل اشنا ته نذرانه ده

ته يو گل وی خندنی
 زه يو شپون وم صحرانی
 ته په ناز یې را لوی شوی
 ما خوړو ټوک بېگانی
 ته له هر څه نه بېغمه
 زه غم خوړمه سبانی
 ته سلام ته علیک نه کړې
 زه دې کړمه لېونی
 ستا د مېنې شان وقار ته
 زه به ځان کړم سپېلنی
 ستا د نن قول هم هېر دی
 زما یاد دی پرونی
 چې ویل دې زما یار یې
 نوی نه، یې خندنی
 سر به ستا په وینه ورکړم
 دا پیمان دی رښتیاڼی

څلوریزه

تا ته احساس د ژوبلو زړونو څه دی
 زړگی دې روغ گربوان گندلی گرځې
 ته تالاشوې ځواني څه پېژنې
 گل په وړیل کې دې ټومبلې گرځې

د اقتدار د هوس جل وهلیه
 وایه چې تنده دې ماتېږي که نه
 د خپل ملت د وینو غل قاعده
 دوزخي کېده دې ډکېږي که نه
 شولو زخمي زخمي د خلکو ټټر
 ستا له چرې وینې بهیږي که نه
 زما د ملک د شهیدانو وینې
 ستا په قصرونو کې بلېږي که نه
 هغه ارمان د وړانو بورو میندو
 دا ستا له لاسه پیمالېږي که نه
 د ابدالي او د میرویس ټاټوبي
 د اور لمبو باندې سوخېږي که نه
 رهبره اوس را ته پخپله وایه
 زه دې رهبر که دې غدار وبوله
 چې له منګول دې زما وینې څاڅي
 د رنځ طبیب که دې خونخوار وبوله
 تا چې د خپل نیکه ټاټوبي ږنگ کړ
 زه دې معمار که تخریبکار وبوله
 تا چې د خپلې خور پورنۍ خرڅ کړ
 زه دې غازي که دې تجار وبوله
 دا د افغان له حماسو ډک تاریخ
 ستا په جل ول مسخه کېدلی نه شي
 د پښتون نوم شته د تقدیر کتاب کې
 د تقدیر کرښې بدلېدلی نه شي

ستا په خبره کې د خیانت داغونه
په لویه پیره پمیدلای نه شي
هر جنایت به دې تاریخ کې ثبت وي
خان له تاریخ نه هیرولای نه شي

۱۳۷۳/۱/۲۰

پېښور-هجرت کلی

غلوړيزه

میخانه ترې نه خطا شوه ولاړ مسجد ته
د محراب خنک ته ملا نه شراب غواړي
عجیبه سحر د نانر او تراکت دی
حورې هېرې دي له وینزو ثواب غواړي

اوبنکې د بنو په سر

وړيت مې شو زړگي د سرو لمبو په سر
 ناست يمه د خاورو د ډبرو په سر
 جوړ را ته پېغور شو سادگي خپله
 لافي مې کولې د پښتو په سر
 نه ومه خبر چې پښتو تللې ده
 هسې دي شملې د پښتنو په سر
 خاورې مې ارمان شوی ارمني به يم
 اور مې شولو پورې د آرزو په سر
 هېر به وي لوزونه د وفاله تا
 تېرې زمانې شوې د وعدو په سر
 دا زاړه يادونه دي چې سوزي اوس
 بلې دي ډيوې د هديرو په سر
 واخله له خيبره د غيړت خاوره
 خېژه هندوکش ته د دې غرو په سر
 ښخ کړه دا زخمي بدن د غره په سر
 مه دوږه مالکې د زخمو په سر
 ډکې مې کاسې شولې د سترگو نن
 واوښتې سرې اوبنکې د ککو په سر
 تا ته به د حال په ژبه حال وايي
 کوره زما اوبنکې د بنو په سر

کور او د کور هیلې

موږ په ۱۳۷۱ هـ ل کال (۱۹۹۲ ع) د ختیځ د کلتوري او ټولنیزو چارو موسسې په نوم کار پیل کړ. په ۱۳۷۶ هـ ل (۱۹۹۷ ع) مو د

ختیځ بیا رغونې ادارې (کور) په نوم خپل کار ته دوام ورکړ.

د کور د خپرونو څانګه هڅه کوي چې په خپله ژبه درنو هېوادوالو ته د هنوی د اړتیا وړ هر ډول کتابونه برابر کړي. په پښتو ژبه د علمي، څېړنیزو او تکنیکي کتابونو کموالی د دې سبب شوی چې موږ دغه ډول کتابونو ته د لومړیتوب حق ورکړو موږ زیار باسو چې کرانو هېوادوالو ته په نړیوال سټندېرډ کره کتابونه وړاندې کړو. دا ټولنه سربیره په ګڼو داوطلبانو تصمیم نیونکې جرګه لري. موږ د کتابونو د چاپ په برخه کې د اړونده څانګې له مسلکي وګړو سره مشوره کوو او د هنوی نظر ته له هر څه ترجیح ورکول کېږي.

موږ ډېره هڅه کړې چې کور پخپلو پښو ودرېږي، تر اوسه مو د کور په لګښت ډېر کتابونه هېوادوالو ته وړاندې کړي دي. هغه کتابونه چې موږ یې په یوازې خان پټۍ نه شو پورته کولای، نو له دوستانو مو غوښتي چې زموږ ملاتړ وکړي، د نورو هېوادوالو مالي او تخنیکي مرسته په اړوند کتاب کې ذکر شوې ده.

د کور د خپرونو څانګې یوازې د کتابونو پر چاپ بسنه نه ده کړې، تر اوسه دغلته ډېرو افغانانو ته د کمپیوټر زده کړې او پښتو/فارسي تایپ زده کړې زمینه برابره شوې ده. له ډېرو افغاني مطبوعاتو سره فني مرسته شوې او ډیرو لیکوالانو ته یو څه مالي مرسته برابره شوې ده.

زموږ ستره موخه د وړان افغانستان په بیا ودانولو کې برخه اخیستل دي. له درنو لوستونکو څخه هيله کوو، چې موږ ته د کور د خپرونو په اړه خپل نظر او د خپلې خوښې د کتابونو په اړه ولیکي او د مختلفو څانګو له درنو پوهانو څخه هيله کوو، چې د خپلو بې وزلو هېوادوالو لپاره خپله پوهه و نه سپروي، موږ ژمنه کوو چې د هنوی پوهه په ښه شان اړو هېوادوالو ته انتقال کړو. او له هغو شتمنو هېوادوالو څخه چې د وړان هېواد د بیا ودانولو مینه لري، هيله کوو چې په خپلو مالي مرستو د کور کارونه همیشي کړي.

خورا درنښت

ډاکټر محمد فرید بزرګر

د کور بنسټ ایښودونکی او اداري مشر

ختيز بيا رغونې ادارې (کور) د خپرونو څانگې تر اوسه خپاره کړي دي:

۱. د سند باد پېښې، د ماشومانو لپاره په زړه پورې مصورې کيسې، (دوه ځله)
۲. د طرابلس زمريان، د ليبيا په مظلوم ولس د ايټاليایي يرغلگرو د ظلم انځورونکې

قصه

۳. ولسي ملغلرې، د پښتو متلونو او ولسي قصو مجموعه، سيداکل غريبار
۴. لنډې، د ۴۰۰۰ په شاوخوا کې لنډې، راټولونکي سيداکل غريبار
۵. د خوب نړۍ، خوب د ساپوهنې له نظره، حبيب الله بيرکزی خدران
۶. د سينې ناروغي او توپر کلوز، د طب د زده کوونکو او ډاکترانو لپاره طبي کتاب
۷. تشخيصي راډيولوژي، د طب د زده کوونکو او ډاکترانو لپاره طبي کتاب
۸. جراحي اعصاب (جلد اول)، کتاب طبي برای محصلين طب و دکتوران جراح
۹. رهنمای عملي کاربرد دواها، کتاب رهنما برای نسخه نویسی درست ادویه اساسي
۱۰. د کمپیوتر اساسات، ويندوز او کمپیوټري محاوره د کمپیوټر په اړه بشپړ معلومات
۱۱. The Ethnic Composition of Afghanistan
۱۲. اوبښکې د بڼو په سر، د ډاکتر محمد یونس مروت شعري ټولگه
۱۳. رهنمای عملی طبابت اطفال (دو بار)
۱۴. د جزا قانون شرحه، لومړی کتاب، کلیم الله ملکزی
۱۵. د درملو د استعمال عملی لارښود، ډاکتر مالتی وان بلومردر
۱۶. د اپينو لار، تاریخي قصه، استاد عبدالغفور بریښنا
۱۷. د اروا پوهنې ښوونځي، د کابل پوهنتون د ښوونې او روزنې د پوهنځي درسي

کتاب

۱۸. نفوتي او نفوري، ولسنامه نه شهنامه، لطيف جان بابي
۱۹. افغانستان: فيدراليزم، محمد انعام واک
۲۰. د پښتني خواب، د څو لنډو کيسو مجموعه، حفيظ الله تراب
۲۱. په لومړنيو ښوونځيو کې د ژبې د زده کړې لارښوونې او ستراتيژي
۲۲. د هوښيارتيا تله، ډاکتر کبير ستوری
۲۳. خرمری، نورکي ليکوال عزيز نسین
۲۴. ژبساپوهنه، ډاکتر کبير ستوری
۲۵. تواريخ: پښتون، افغان، افغانستان، قدرت الله حداد فرهاد
۲۶. د اسلامي فقهي اساسات، پوهاند حسين خيل
۲۷. د موادو مقاومت، د انجنیرۍ د پوهنځي لپاره
۲۸. سلگۍ په لويديځ کې، د حفيظ الله تراب د لنډو کيسو درېيمه ټولگه
۲۹. اجتماعي نظريات، ارواښاد استاد گل پاچا الفت
۳۰. د نشه يانو په اړه انتباهي ټوکه، راټولونکي بادشاه خان شرنوال
۳۱. په افغانستان کې د قانون جوړونې تاريخي بهير

۳۲. وېره د ساپوهنې په رڼا کې، ډاکټر کبير ستوری
۳۳. گبين او گبینې مجی
۳۴. د پښتني قبيلوي خپلونو قاموس (د پښتنو قبيلو بشپړ قاموس، د افغانستان د علومو اکاډمۍ پنځه کلنه څېړنه).
۳۵. طبي مايکروبيولوژي
۳۶. اسلامي هېوادونه او په نړۍ کې مسلمان اقليتونه، پوهنمل شاه محمود منگل
۳۷. د سرو زرو ونه او د ملانصر الدين نور په زړه پورې تکلونه
۳۸. د آريانا موقعيت او د آريائيانو جغرافيايي سيمې، ډاکټر گلجان ورور وردگ
۳۹. د دځانياتو په روږدو کې د ځنډنې برانکاپټس پېښې، څېړنکی ډاکټر وثيق
۴۰. ارمانونه پرهرونه (همدا کتاب)

چاپ ته چمتو:

- د افغانستان پخوانۍ او اوسنۍ پولې، پوهاند غلام جيلانی عارض
- د اقتصادي پرمختيا تيوري او پلان جوړونه
- سرحدات افغانستان در طول تاريخ
- د خټکله ډاکټر د بيزوگانو تکلونه
- لومړۍ غلا (منظوم انتباهي تکلونه)
- لوبې او پوهنه (۳) د ماشومانو لپاره خورا په زړه پورې هر اړخيز معلومات
- لوبې او پوهنه (۴) د ماشومانو لپاره خورا په زړه پورې هر اړخيز معلومات

په ژر به چاپ شي:

- د نولسمې پېړۍ په پای او د شلمې پېړۍ په پيل کې د پښتنو ځينې استوگنځي
- يوه دقيقه يې منيجر
- ښه (د لنډو کيسو ټولگه)
- پخچال او مېړن ايرکانديشن
- د چرگانو ساتنه
- د نقلیه وسايطو تخنیکي قاموس
- د خاورې حاصلخيزي او د نباتاتو تغذي
- جغرافيه اقتصادی افغانستان
- افغانستان در عصر صفاريان، سيدامين مجاهد
- د کاراتي اساسات
- او نور

د خپلو کتابونو د تصحيح، تايپ، ډيزاين او چاپ لپاره زموږ سره په
دې پتو په تماس کې شئ:

Dr. M. Farid Bazger
G.P.O. Box 607, Peshawar, Pakistan
Tel. +92-91-5701280, 845637, 5702969 Fax. +92-91-5701089
Mobile: 0092-0303 7869775
E-mail: kor_bazger@hotmail.com

C/O M.Tariq Bazger او يا د دعوت د خبرونې له لارې:

P.O.Box 289, 2001 Lillestrom, Norway
Mobile: +47-90856195
Phone and fax: +47-63844384-85
E.mail: dawatnet@start.no
Website: <http://home.no.net/dawatnet>

ویناوال: ډاکټر محمد یونس بارگامی

Wishes and wounds

(Second Collection of Poems)

ډاکټر محمد یونس د حاجي محمد رفيق زوی
د کونړ ولایت د اسمار ولسوالۍ د بارگام په
کلي کې زیږېدلی دی. لومړنۍ زده کړه یې د
نور کمپ په میډل سکول نمبر ۲ کې کړې. د
سمرګرې له محمدي لېسې څخه فارغ او بیا
د دعوت پوهنتون د طب پوهنځي کې شامل
او په ۱۹۹۵ کې له دغه پوهنځي څخه فارغ
شوی دی. اوس د روغتیا د نړیوالې ادارې
ســـرـــر د غزني ولایت کې کار کوي

چاپ شوي اثار

اوبښکې د پښتو پر سر (د شعرونو لومړنۍ ټولګه)

او همدا اثر